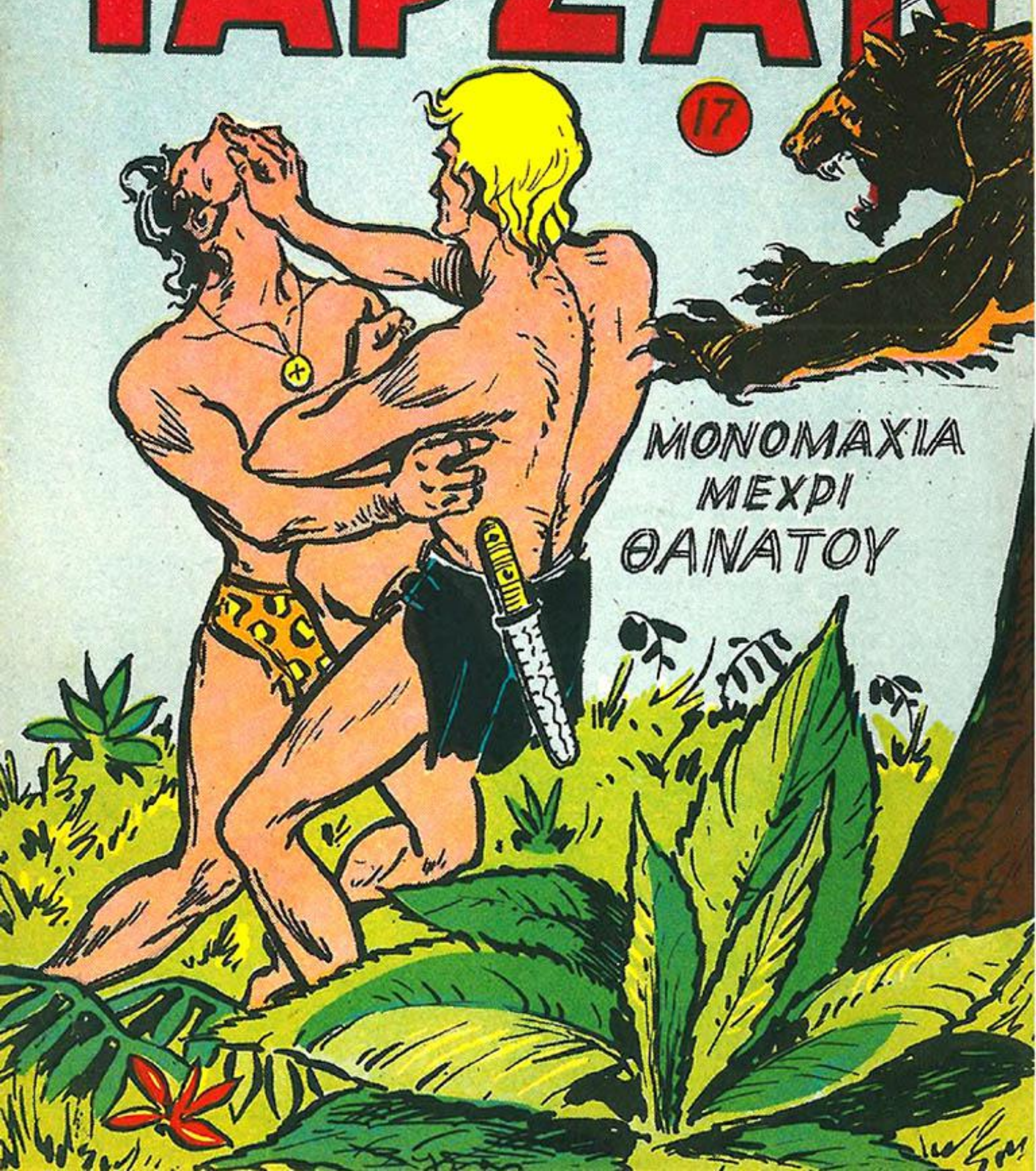

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

TARZAN

Ο ΜΙΚΡΟΣ

17

MONOMAXIA
MEΧΡΙ
ΘΑΝΑΤΟΥ

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Ο ΥΠΕΡΟΧΟΣ
ΕΛΛΗΝΑΣ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ του Ταμπόρ, της Γιαράμπα και των συντρόφων τους με τα τρία τρομοκρατικά προϊστορικά τέρατα, ήταν πραγματικά καταπληκτική και ο ήρωϊσμός που έδειξαν σ' αυτήν, υπεράνθρωπος (*).

Ο Ταρζάν, ο υπέροχος άρχοντας της ζούγκλας, έχει

(*) Διάβασε το προηγούμενο τεύχος το 16, που έχει τον τίτλο: «Το Ναρκωμένο Μαμμούθ».

άρχισει να μη βλέπη με καλό μάτι την εξέλιξη του Ταμπόρ και τα μεγάλα κι' άφθαστα κατορθώματα που συνεχώς πραγματοποιεί.

Είναι αλήθεια πως οί ιθαγενείς παραδέχονται βέβαια για βασιλιά της ζούγκλας τον Ταρζάν κάθε φορά όμως που παρουσιάζεται κάποιος μεγάλος κίνδυνος γι' αυτούς, πρώτα στον Ταμπόρ καταφεύγουν και ζητάνε βοήθεια και σωτηρία. Κι' αυτό βέβαια δεν κολακεύει καθόλου τον έγωϊσμό και την υπερηφάνεια

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

τοῦ ἄρχοντα τῆς ζούγκλας.

“Υστερα ἡ Ζολάν, ἡ θετή του κόρη—παρ’ ὅλο ποὺ ἀγοπάει τὸν Ταμπὸρ — τὸν κατηγορεῖ συνεχῶς στὸν Ταρζάν, νομίζοντας πὼς ἔτσι θὰ κάνη κακὸ στὴν ἀδελφικὴ φίλη τοῦ ἀγαπημένου της, τὴν πανώρια μελοψῆ Γιαράμπα.

“Ἔτσι ὁ Ἑγγλέζος ἄρχοντας τῆς ζούγκλας, φανατισμένος ἀπὸ τὶς διαβολὲς καὶ μὴ χανοροαφίες τῆς Ἀμερικανίδας Ζολάν, ἀρχίζει νὰ νοιώθῃ μῖσος θανάσιμο γιὰ τὸ ὑπέροχο αὐτὸ Ἑλληνόπουλο, ποὺ ἄλλοτε τόσο πολὺ θαύμαζε καὶ ἐκτιμοῦσε!

Σταματᾷ λοιπὸν καὶ δὲν τρέχει πιά σὲ βοήθεια τοῦ Ταμπὸρ καὶ τῆς Γιαράμπα, ὅταν μεγάλοι κίνδυνοι τοὺς ἀπειλοῦν. Κάθε φορὰ ὅμως ποὺ ἐκεῖνος κινδυνεύει, ἡ Ζολάν στέλνει τὸν Πιτσικόκο, ἢ τὴ Μπουμποῦ νὰ ζητήτουν τὴ βοήθειά τους. Κι’ ὁ Ταμπὸρ, ἡ Γιαράμπα κι’ αὐτὸς ἀκόμα ὁ κωμικοτραγικὸς Μπουτάτα, μὲ τὴν τεράστια τσουλουφωτὴ κεφαλίαι τοῦ ἔχουν πρόθυμα νὰ διακινδυνέψουν καὶ τὴ ζωὴ τους ἀκόμα γιὰ νὰ τοὺς σώσουν.

— Μὰ γιατί νὰ μοῦ φέρεται τόσο ἄσχημα, ἐνῶ ἐγὼ τοῦ φέρομαι τόσο καλὰ; ἀναισθητήθηκε μὲ μέρσι μὲ παρᾶπονο τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας.

Κι’ ὁ Μπουτάτα, ξύνοντας φιλοσοφικὰ τὸ θουλικὸ τσουλούφι, σῆμα κατατεθὲν τῆς κουταμάρας του, τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Γιατί αὐτὸς δὲν εἶναι Ἑλληνας!...

Ὁ Ταμπὸρ τοῦ δίνει μὲ ἀνάλαφρη σπρωξιὰ καὶ τινάζεται δέκα βήματα μακρυά:

Ὁ Τσουλούφης τὸ βάζει στὰ πόδια γιὰ νὰ σωθῇ. Μά, καθὼς βγαίνει σὰν βολίδα ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιάς, ἀντικρούζει τὸν Ταρζάν καὶ τὴ Ζολάν ποὺ ἔρχονται. Δὲν προφθαίνει ὅμως νὰ σταματήσῃ καὶ χτυπάει μὲ ἀφάνταστη ὁρμή, κάτω χαμηλά, στὰ πόδια τοῦ ἄρχοντα τῆς ζούγκλας. Κι’ ἐκεῖνος, χάνοντας τὴν ἰσορροπίαν του, γέρονει μπροστὰ καὶ πέφτει βαρὺς κάτω, μπρούμυτα.

ΑΝΑΠΑΝΤΕΧΗ ΑΦΟΡΜΗ

Σ ΧΕΔΟΝ αἰμέσως πετιέ-
τιέται πάλι ὀρθὸς κι’
ἀσπάζοντας στὰ γερά
μπατάτα του τὸν μεγαλοκέ-
φαλο νᾶνο ἀρχίζει νὰ τὸν χτυ-
πάη κάτω σὰν κταπόδι!

Ὁ Μπουτάτα ξεφωνίζει μ’ ἀπόννησιν κάθε φορὰ ποὺ ὁ Ταρζάν τὸν σηκώνει στὰ χέρια του καὶ τὸν ξαναχτυπάει κάτω μὲ δύναμι κι’ ὁρμή:

— Πιὸ σιγά, μπρέ!... Πιὸ σιγά γιατί θὰ θυμώσω καὶ θὰ σὲ ταραξῶ στὶς σφαλιάρες!...

Ὁ Ταμπὸρ κι’ ἡ Γιαράμπα ἀκοῦνε μέσα στὴ σπηλιά τὶς φωνὲς τοῦ συντρόφου τους καὶ βγαίνουν τοῦ ἔχοντας νὰ δοῦν τί συμβαίνει.

Καὶ νά: ἀντικρούουν τὸν Ταρζάν νὰ χτυπάη κάτω τὸν Τσουλούφη, ποὺ καθὼς κάνει

γκέλ και τινάζεται ψηλά σαν μαύρη μπάλλα ποδοσφαίρου, ξεφωνίζει:

— Σιγά μπρέ! Σιγά γιατί θα κλατάρω και θα... τρομάξης!

Τὰ χτυπήματα όμως του μανιασμένου Ταρζάν είναι τόσο δυνατά που γρήγορα ο άμοιρος Μπουτάτα θα ήσυχάσει, μιὰ γιὰ πάντα, από τὰ βάσανα τῆς πρόσκαιρης αὐτῆς ζωῆς.

Ο Ταμπόρ, που γιὰ λίγα δευτερόλεπτα παρακολουθεῖ τὸ φονικὸ που γίνεται, σφίγγει τὶς γροθιές του, ἔτοιμος νὰ χυθῇ πάνω στὸν ἄρχοντα τῆς ζούγκλας.

Ἡ Γιαράμπα τὸ καταλαβαίνει αὐτὸ καὶ γιὰ νὰ μὴν ἀφήσῃ τοὺς δυὸ ἄνδρες νὰ πιαστοῦν στὰ χέρια, προφταίνει καὶ μ' ἓνα πήδημα ἄρπάξει αὐτὴ στὸν ἄέρα τὸ μεγάλο καταματωμένο κεφάλι τοῦ ἄμοιρου μαύρου νάνου.

— Σὲ παραικαλῶ, Ταρζάν, τοῦ λέει. Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ χτυπᾷς ἔτσι ἓνα ἀδύνατο πλάσμα...

— Ποιὸς εἶναι «ἀδύνατο πλάσμα»; φωνάζει ὁ Μπουτάτα ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τῆς μελαψῆς κοπέλλας που βρίσκεται. Ἄσε με κάτω νὰ τοῦ βαρέσω κουτουλιὰ νὰ σηκωθῇ στὰ πισινὰ του ποδάρια!

Ο Ταρζάν όμως παίρνει σὰν βαρειά προσβολὴ τὴν ἐπέμβασι τῆς Γιαράμπα. Κι' ἄρπάζοντάς τὴν ἀμέσως, μὲ τ' ἀριστερὸ χέρι, ἀπὸ τὰ μακρὰ μαῦρα μαλλιά, τῆς δί-

νει μὲ τὸ δεξιὸ δυὸ φοβερὰ χτυπήματα στὸ πρόσωπο.

Ἡ μύτη τῆς παινώριας νέας ἀνοίγει καὶ τὸ αἷμα που τρέχει δάφει πιὸ κόκκινα τὰ χεῖλια τῆς.

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο δὲν μπορεῖ νὰ συγκρατηθῇ περισσότερο. Μ' ἓνα πήδημα βρίσκεται κι' αὐτὸς κοντὰ στὸν ἀρχοντα τῆς ζούγκλας κι' ἄρπάζει ἀπὸ τὰ χέρια του τὴ Γιαράμπα. Ὅστερα σφίγγοντας τὶς γροθιές τους, σηκώνει περήφανο τὸ παρὰ στήμα του μπροστὰ στὸν παντοδύναμο Ταρζάν:

— Φύγε, τοῦ λέει ἔτοιμος νὰ χυθῇ νὰ τὸν κατασπαράξῃ. Φύγε γιατί μοῦ ξόδεψες ὅλη τὴν ὑπομονὴ καὶ δὲν ξέρω τί θὰ κάνω!

Μιὰ τρομακτικὴ γροθιά στὸ πρόσωπό του εἶναι ἡ ἀπάντησι που δίνει στὰ λόγια του ὁ ἐγὼιστῆς ἄρχοντας τῆς ζούγκλας.

Ἡ ΥΠΕΡΟΧΗ ΓΙΑΡΑΜΠΑ

Ο ΤΑΜΠΟΡ κλονίζεται γιὰ λίγες στιγμές μὰ γρήγορα συνέχεται καὶ τινάζει μ' ἀφάνταστα πιὸ μεγάλη ὁρμὴ τὴ γροθιά του γιὰ νὰ ἀνταποδώσῃ τὸ κτύπημα. Δὲν προφταίνει όμως, γιατί ταυτόχρονα ἡ ὑπέροχη Γιαράμπα ἄρπάζεται ἀπὸ τὸ μπράτσο του καὶ τὸν συγκρατεῖ:

— Μὴ, Ταμπόρ! Οἱ μικροὶ σέβονται τοὺς μεγάλους. Μὴν ξεχνᾷς πὼς ὁ Ταρζάν

θα μπορούσε να ήταν πατέρας σου!

Τὸ εὐγενικὸ παλληκάρι δίνει τόπο στὴν ὀργή. Ρίχνει μιὰ τελευταία περήφανε ματιά στὸν ἀντίπαλό του καὶ γυρίζει γιὰ νὰ ξαναμπῇ στὴ σπηλιά.

Μὰ ὁ ἄρχοντας τῆς ζούγκλας δὲν ἔχει, φαίνεται, ξεσπάσει ἀκόμα τὰ νεῦρα του. Καί, καθὼς προχωρεῖ τώρα ὁ Ταμπὸρ, κάνει δυὸ—τρία γρήγορα βήματα, τὸν φθάνει καὶ τοῦ δίνει δεύτερη τρομακτικὴ γροθιά στὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλιοῦ του.

Τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας ποὺ δέχεται ἀναπάντεχα τὸ ἄνδρo αὐτὸ χτύπημα σ' ἔνα τόσο καίριο σημεῖο, σωριάζεται μπρούμυτα κάτω ἀναίσθητος.

Ἡ Ζολὰν κατηγορεῖ συνεχῶς τὸν Ταμπὸρ στὸν ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας...

Ὁ Μπουτάτα κτυπάει μ' ἀφάνταστη ὀρμὴ στὰ πόδια τοῦ Ταρζάν καὶ τὸν γκρεμίζει κάτω.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ Ζολὰν, ἔξω φρενῶν γιὰ τὸ ἀπαίσιο φέροσιμο τοῦ Ταρζάν στὸ ἀγαπημένο τῆς παλληκάρι, κάνει νὰ χυθῇ πάνω του γιὰ νὰ τοῦ βγάλῃ μὲ τὰ νύχια τῆς τὰ μάτια.

Δὲν προφθαίνει ὁμως. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ Γιαράμπα ποὺ ἔχει χάσει πιά κι' αὐτὴ τὴν ὑπομονή, τινάζει ἰσχυρὰ τὴ γροθιά τῆς ἴσια κατὰ τὸ πρόσωπο τοῦ Ταρζάν. Μὰ ἀντὶ γι' αὐτόν, τὸ φοβερὸ χτύπημα τὸ δέχεται στὸ πρόσωπο ἡ Ζολὰν ποὺ στὸ μεταξὺ ἔχει πηδήσει γιὰ νὰ ἐπιτεθῇ στὸ θετό τῆς πατέρα. Κι' ἡ παράξενη Ἀμερικανίδα, χάνοντας τὶς αἰσθήσεις τῆς, σωριάζεται, χτυπῶντας βαρειά πάνω στὸ κορμὶ τοῦ

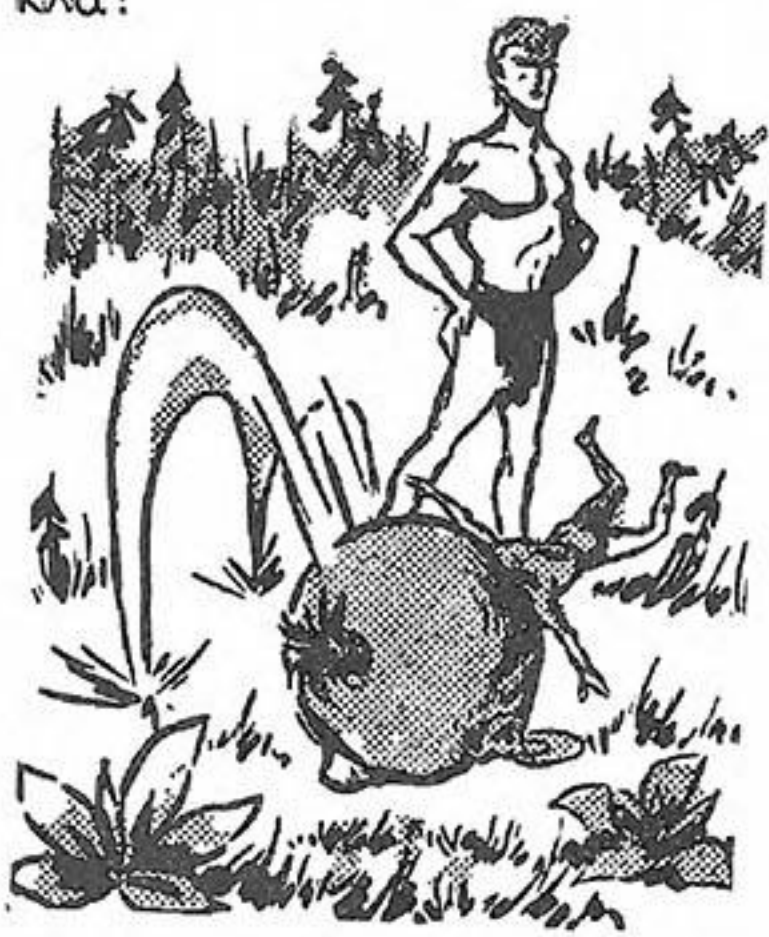
ἀναίσθητου Ταιμπόρ.

Τὸ Ἑλληνόπουλο συνέρχεται ἀπὸ τὸ χτύπημα αὐτὸ καὶ πετιέται ὀρθὸ κυττάζοντας χαιμένα γύρω του. Βλέπει σωριασμένη κάτω τὴ Ζολάν καὶ τὸν Ταρζάν ἑτοιμὸν νὰ ξαναεπιτεθῇ στὴ Γιαράμπα. Δὲν ξέρει τί ἔχει συμβῇ καὶ δὲν ξέρει τί νὰ κάνῃ. Στὶς ἐλάχιστες αὐτὲς στιγμὲς ποὺ μένει ἀναποφάσιστος, ὁ Ταρζάν πλησιάζει καὶ τοῦ δίνει μιὰ βάναιυση σπρωξιά:

— Φύγε ἀπὸ τὴ ζούγκλα μου, Ταιμπόρ! Φύγε ἂν ἀγαπᾷς τὴ ζωὴ σου.

Τὸ περήφανο παλληκάρι τοῦ ἀποκρίνεται ἀγέρωχα:

— Θὰ μείνω, Ταρζάν. "Οχι γιὰτὶ ἀγαπᾷω τὴ ζωὴ μου, μὰ γιὰτὶ ἀγαπᾷω τὴ ζούγκλα!

Καὶ ἡ κωμικὴ κεφαλὰ τοῦ Τσουλούφη κάνει γκέλ σὰν μπάλλα ποδοσφαίρου.

Ἡ ὑπέροχη Γιαράμπα ἀρπάζεται ἀπ' τὸ μπράτσο του καὶ τὸν συγκρατεῖ.

Ὁ Μπουτάτα, ποὺ στὸ μεταξὺ ἔχει σκαρφαλώσει στὰ κλαδιὰ κάποιου δέντρου καὶ ξύνει τὸ κατακτυπημένο κεφάλι του, φωνάζει ἀπὸ ψηλά:

— Βάρα του, Ταιμπόρ! Βάρα του νὰ δούμε τί θὰ γίνουμε.

Οἱ δυὸ ἄνδρες ἔχουν σταθῇ τώρα ἀντιμέτωποι μὲ σφιγμένες τὶς γροθιές. Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ θανάσιμη μονομαχία θὰ ἀρχίσῃ.

Ο «ΔΕΙΛΟΣ» ΠΟΥ ΦΕΥΓΕΙ

Η ΠΑΝΩΡΙΑ μελαψὴ Γιαράμπα, ποὺ στὸ μεταξὺ ἔχει ἀνακτήσει τὴν ψυχραιμίαν καὶ τὸ λογικὸν της, συγκρατεῖ πάλι τὸν

Ταμπόρ. Καὶ τραιβώντας τον παρόμερα τοῦ λέει πολὺ σιγά:

— Μὴ χτυπηθῇς μαζί του. Εἶσαι πιὸ νέος καὶ δυνατός. Ἄν τὸν σκοτώσης, θὰ σὲ πῶ δολοφόνο!...

Τὸ Ἑλληνοπουλο μουρμουρίζει:

— Θὰ χτυπηθῶ μὲ τὸν Ταρζάν, Γιαράμπα! Δὲν μπορῶ νὰ ζήσω μὲ αὐτὲς τὶς πύσσες του.

Ἡ μελαψὴ κοπέλλα τὸν σπρώχνει:

— Κάνε ὅπως θέλεις. Ἐγὼ φεύγω ἀπὸ κοντά σου. Φεύγω γιὰ πάντα!

Ξεκινάει ἀμέσως καί, παίρνοντας τὸ μονοπάτι πρὸς τὸ βορρᾶ, ἀπομαικρύνεται τρέχοντας.

Ὁ Ταρζάν, ποὺ στὸ μεταξὺ ἔχει βγάλει τὸ μαχαίρι του καὶ σκυμμένος σὲ μιὰ λεία πέτρα τὸ ἀκονίζει, δὲν τὴν βλέπει. Μὰ οὔτε καὶ τὴν ἀκούει ποὺ περνάει πίσω ἀπὸ τὴν ῥάχι του.

Ὁ Ταμπόρ μένει πάλι γιὰ λίγες στιγμὲς ἀναποφασιστος. Ξέρει πῶς ἡ Γιαράμπα ἔχει ἀφάνταστα δυνατό χαρὰκτηρᾶ: "Ὅ,τι πῇ τὸ κάνει. Καταλαβαίνει λοιπὸν, πῶς, ἂν τὴν ἀφήσῃ τώρα νὰ φύγῃ, δὲν θὰ ξαναγυρίσῃ ποτὲ πιά κοντά του. Θὰ χάσῃ τὴν ὑπέροχη καὶ πολύτιμη αὐτὴ ἀδελφικὴ του συντροφισσα. Ἔτσι παίρνει τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴ χτυπηθῇ μὲ τὸν Ταρζάν, νὰ τὴν παρακαλέσῃ νὰ γυρίσῃ στὴ σπηλιά τους.

Καὶ ξεκινάει, βαδίζοντας σὰν ὑπνωτισμένος, πρὸς τὴν κατεύθυνσιν ποὺ ἀκολουθῆσε ἡ μελαψὴ κοπέλλα...

Ὁ ἄρχοντας τῆς ζούγκλας — ποὺ στὸ μεταξὺ ἔχει ἀκονίσῃ τὸ μαχαίρι του — τὸν βλέπει νὰ πλησιάζῃ καὶ νομίζει πῶς ἔρχεται νὰ τοῦ ἐπιτεθῇ. Σφίγγει λοιπὸν τὸ φρεσκακονισμένο μαχαίρι του καὶ περιμένει νὰ τὸν ἀντιμετωπίσῃ, μούγγρίζοντας:

— Ἐλα λοιπὸν!... Καιρὸς ἦταν νὰ καταλάβῃς καὶ μόνος σου πῶς πρέπει νὰ πέθῃς!

Στὸ μεταξὺ ὁ Ταμπόρ ἔχει φθάσῃ στὴ θέσιν ποὺ βρίσκεται καὶ τὸν προσπαρῶνται. Εἶναι τόσο ἀπορροφημένος στὴ σκέψιν νὰ μὴ χάσῃ τὴν Γιαράμπα, ποὺ οὔτε βλέπει, οὔτε ἀκούει τὸν ἄρχοντα τῆς ζούγκλας.

Ὁ Ταρζάν, ποὺ τὸν βλέπει νὰ ἀπομαικρύνεται ταχύοντως τώρα τὸ βῆμαί του, νομίζει πῶς φοβάται νὰ χτυπηθῇ μαζί του. Κι' αὐτὸ τὸν κάνει νὰ ἀποθριασμηθῇ ἀκόμα περισσότερο:

— Δειλέ, τοῦ φωνάζει. Τόσο πολὺ λοιπὸν φοβάσαι τὸ θάνατο;

Ψηλὰ ἀπὸ τὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρου, ξανακούγεται ἡ φωνὴ τοῦ Μπουτάτα:

— Καλὰ σοῦ λέει, μωρὲ Ταμπόρ... Γιατί τὸ στρίβεις ἀλλὰ γαλλικά;!

Τὸ ὑπέροχο Ἑλληνοπουλο ποὺ—ὅπως εἴπαμε— δὲν ἀκούει τίποτ' ἰαπ' ὅλ' αὐτά, χάνει ξαφνικὰ ἀπὸ τὰ μάτια

του τῇ Γιαράμπαι, γιατί ἄλλαιξε ἀπότομα μονοπάτι. Κι' ἀνήσυχος μὴν τοῦ ξεφύγη, τὸ βιάζει στὰ πόδια τρέχοντας νὰ τὴν ξαναβρῇ.

Ὁ Ταρζάν τοῦ φωνάζει καὶ χοιζόντας τώρα:

— Δειλέ! Ἄνδρε! Τιποτένιε!... Τί ἄλλο θέλεις λοιπὸν νὰ σοῦ πῶ γιὰ νὰ θυμώσης; Ἐννοια σου ὅμως καὶ γρήγορα θὰ σὲ φτάσω! Τὸ Χάρο ποὺ φοβάσαι, δὲν θὰ τὸν γλυτώσης!...

Κι' ἐγκαταλείποντας ἀναίσθητη κάτω τῇ Ζολάν, τρέχει, σφίγγοντας τὸ μαχαίρι του, γιὰ νὰ φθάσῃ τὸν μισητὸ ἀντίπαλο!

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ «ΑΠΑΓΩΓΕΑΣ»

Ο ΜΠΟΥΤΑΤΑ, μένοντας μονάχος πιά, κατεβαίνει ἀπὸ τὰ κλισδιά τοῦ δέντρου καὶ πλησιάζει τὴν ὀμορφὴ ξανθειά Ζολάν. Κάθεται σὲ μιὰ πέτρα, κοντὰ στὸ μέρος ποὺ ἔχει πέσει, καὶ τῆς λέει:

— Θὰ προῖμένω καὶ θὰ δῶ: ἂν σὲ δυὸ—τρεῖς μέρες δὲν ἀνοίξης τὰ μάτια σου θὰ πῇ πῶς τὰ κοκκάωσες. Ὅποτε «ναῖαν ἔχεις ἐλαφοάν» κι' ζωὴ στὰ κατσικομούλαρά σου!

Καὶ καισιρώνοντας γιὰ τὸ ἀστεῖο ποὺ εἶπε προσθέτει χαμογελῶντας:

— Πετάω κάτι «ἐπικήδειον» πότε— πότε. Μπά, σὲ καλὸ μου! Χί, χί, χί!

Τὸ γέλιο ὅμως πνίγεται ἀπότομα στὸ λαρύγγι του.

Ξαφνικὰ ἓνας τεράστιος τρομακτικὸς γορίλλας παρουσιάζεται ὀρθὸς μπροστά του. Ὁ Μπουτάτα τὰ χάνει καὶ κυττάζοντάς τον μὲ τρόιμο καὶ φρίκη ψιθυρίζει:

— Καλημέρα σας! Πῶς εἴσθε; Ἡ κυρία; Τὰ παιδιὰ;

Ὁ γιγαντόσωμος γορίλλας τὸν ἀρπάζει στὶς χοντρές τριχωτὲς χερσοῦκλες του καὶ τὸν ἐκσφενδονίζει μακριά. Ὁ Τσουλούφης διαγράφει καμπύλη στὸν ἀέρα καὶ πέφτοντας τέλος κάτω, μουρμουρίζει:

— Καλὰ μοῦκανε... Ἐπρεπε νὰ τοῦ εἶχα βαρέσει κουτουλιά.

Καὶ τραβῶντας ἀμέσως τὴ σκουριασμένη καὶ θρυλικὴ πιά κουμπούρα του, φωνάζει στὸ γορίλλα:

— Ἔ, μπάομπα Τέτειεεε!... Τώρα ποὺ θὰ σὲ σκοτώσω κι' ἐγὼ νὰ μὴ σοῦ...κακοφανῇ!

Σηκώνει ἀμέσως τὴν κάννη, σημαδεύει μὲ προσοχὴ τὸ θηοῖο καὶ τραβάει τὴ σκανδάλη.

...«Μπούμ» ἀκούγεται κι' ἀμέσως ἓνα πονεμένο «ῥῆχ» ἐπακολουθεῖ. Ὁ Μπουτάτα εἶναι τόσο φοβερός στὴ σκοποβολὴ ποὺ τὸ βλήμα, ἀντὶ νὰ βοῇ στὸ κεφάλι τὸ γορίλλα, βροῖσκει στὸ πόδι τὸν... ἐαυτό του.

— Ἀμάν, κάνει μὲ ἀπογοήτευσι ὁ Τσουλούφης. Ἄν ὁ μπάομπα Τέτοιος βλοισκότανε κοντὰ στὸ ποδάρι μου, θὰ τὸν εἶχα σκοτώσει!

Ξαφνικὰ ὅμως ἀνοίγει διὰ πλάτα τὰ μεγάλα γουρλωμέ

να μάτια του. 'Ο γιγαντόσωμος γορίλλας έχει άσπάζει στα χοντρά μπράτσα του την όμορφη, αναισθητη κοπέλλα και φεύγει τρέχοντας για τη φωλιά του...

'Ο Μπουτάτα πετιέται όρθος κι' αρχίζει να τον παρακολουθεί ψιθυρίζοντας συγκινημένος:

— Τò φουκαρά! Θα την πηγαίνει στο... Σταθμό Πρώτων Βοηθειών!

Γρήγορα όμως μιὰ φοβερή ύποψία περνάει στο νου του και μουρμουρίζει αποφασιστικά:

— 'Αδύνατον! Τò συνοικέσιο αυτό δέν πρέπει να γίνει! Θα τò χαλάσω άμέσως!

Και τρέχοντας, όσο μπορεί πιο γρήγορα, φθάνει σε λίγες στιγμές τò γορίλλα και

Και τò Παιδι της Ζούγκλας δέχεται άναπάντεχα τò άνανδρο αυτό κτύπημα.

'Η Ζολάν δέχεται στο πρόσωπό της τή φοβερή γροθιά τής χερσώνουαμης Γιαράμπα.

τού φωνάζει άγρια προτείνοντας άπειλητικά τήν κουμπούρα:

— Πίσω, γαιμπρέ, και σ' έφαγα!

Και άκουμπώντας για σιγουριά τήν κάννη στα τριχωτά του στήθια, τραβάει τή σικανδάλη και τόν τραυματίζει στο... γόνατο!

Ούρλιαζοντας από τόν πόνο και κουτσαίνοντας, ό γορίλλας έξακολουθεί να τρέχει χωρίς να έγκαταλείψη τò θυμα του.

'Ο Τσουλούφης τόν άκολουθεί πυροβολώντας συνεχώς και φωνάζοντας:

— Πού θα μου πάς, μπάρμπα Τέτοιε. Από τις πολλές, θα σε σκοτώσω και καμμιά φορά... κατά λάθος!

Η ΓΡΟΘΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΑ

ΑΣ ΑΦΗΣΟΥΜΕ τώρα για λίγο τὸ Μπουτάτα νὰ κυνηγάει μετὰ τὴ σκουριασμένη κουμπούρα του τὸ γορίλλα, ποὺ ἔχει ἀρπάξει τὸ ἄμοιρο λευκὸ κορίτσι, κι' ἄς παρακολουθήσουμε τὸν Ταμπὸρ καὶ τὸν Ταρζάν.

Τὸ Ἑλληνόπουλο τρέχει, ὅπως εἶδαμε, γιὰ νὰ βρῇ καὶ νὰ ξαναγυρίσῃ πίσω τὴν ἀδελφικὴ του φίλη Γιαρόμιπα. Ὅμως ἐκείνη ἔχει ἀλλάξει μονοπάτι καὶ στέκεται ἀδύνατο νὰ τὴν ἀνακαλύψῃ.

Ὁ ἀρχοντας τῆς ζούγκλας, ποὺ ἔχει φανταστῇ πὼς ὁ Ταμπὸρ φοβάται νὰ μετρηθῇ μαζί του καὶ τόχει βάλεϊ στὰ πόδια γιὰ νὰ σωθῇ, τρέχει τώρα, κι' αὐτὸς νὰ τὸν

— Φύγε ἀπ' τὴ Ζούγκλα μου, Ταμπὸρ! Φύγε ἀν' ἀγαπᾷς τὴ ζωὴ σου!

Ὁ Μπουτάτα κυνηγάει μετὰ τὴ σκουριασμένη κουμπούρα του τὸν ἀπαγωγέα γορίλλα.

φθάσῃ, σφίγγοντας μετὰ λύσσα τὸ μαχαίρι του.

Ἔτσι κάποτε, λοξοδρομώντας σ' ἓνα πλαϊνὸ μονοπάτι, καταφέρνει νὰ βγῇ μπροστά στο Ἑλληνόπουλο καὶ νὰ τὸ ὑποχρεώσῃ νὰ σταθῇ, φράζοντάς του τὸ δρόμο.

— Στάσου λοιπόν! Οὔτε ὁ λαιγὸς δὲν τρέχει ἔτσι ὅταν τὸν κυνηγάει λιοντάρι!

Σηκώνοντας ἀμέσως τὸ ὥπλισμένο χέρι του ἐτοιμάζεται νὰ καρφώσῃ τὴν ἀστραφτερὰ λάμψαν τοῦ μαχαίριου στὰ στήθια τοῦ νέου.

Ὁ Ταμπὸρ τὸν κυττάζει μετὰ οἴκτο:

— Ἀῖντε λοιπόν... Σκότωσέ με, Ταρζάν. Ὁ θάνατος θὰ εἶναι γιὰ μένα μεγάλη εὐ-

τυχία, αφού θὰ πάψω νὰ σὲ βλέπω.

Ὁ ἄρχοντας τῆς ζούγκλας προσβάλλεται καὶ κατεοάζοντας τὸ μαιναῖρι, τὸ ξαναιοάζει στὴ σπηλιὰ του.

— Δὲν χτυπάω ποτὲ ἄνθρωπους σαν κι' ἐσένα, τοῦ λέει μὲ περιφρόνησι. Μονομαχῶ μονάχα μὲ παλληκάρια!

Ὁ Ταμπὸρ δὲν προφταίνει νὰ ἀποκριθῇ, γιὰ τὴν ἴδια στιγμή γρήγορο ποδοβολητὸ μεγάλου ζώου ἀκούγεται νὰ πλησιάζει.

Καὶ νά: ἓνας τεράστιος καὶ τρομακτικὸς ἀγριοβούβαλος φθάνει καὶ σταματᾷ πλάϊ στὸν Ταρζάν. Ἐκεῖνος τὸν ἀναγνωρίζει καὶ χαμογελάει:

— Ἐσὺ εἶσαι, Ρόκ; Πῶς βρέθηκες ἐδῶ;

Τὸ κατάμαυρο θηρίο μὲ τὸ στιλπνὸ τρίχωμα σκύβει τὸ κεφάλι του μὲ τὰ δυὸ φοβερὰ κέρατα καὶ γλείφει μὲ εὐγνωμοσύνη τὰ χέρια τοῦ Ταρζάν. Ἐκεῖνος ἀγκαλιάζει χαϊδευτικὰ τὸ λαιμὸ του καὶ λέει στὸ Ἑλληνόπουλο:

— Εἶμαι ὁ ἄρχοντας τῆς ζούγκλας. Ἄνθρωποι καὶ θηριὰ μὲ προσκυνοῦν. Γονάτισε κι' ἐσὺ νὰ μὲ προσκυνήσης καὶ θὰ σοῦ χαρίσω τὴ ζωή.

Ὁ Ταμπὸρ γίνεται θεριὸ ἀνήμερο.

— Ὁ Ἑλληνας δὲν προσκυνάει ποτέ! μουγγρίζει ἄγρια.

Καὶ μὴ μπορῶντας ἄλλο νὰ συγκρατηθῇ, σφίγγει τὴν τρομερὴ γροθιά του καὶ τὴν τινάζει μὲ λύσσα κατὰ τὸ

τιρόσωπο τοῦ Ταρζάν. Ὅμως ἐκεῖνος κáνονταις μιὰ ἀφανταστα γρήγορη κίνησι, ἀποτραβιέται καὶ ἡ γροθιά τοῦ Ταμπὸρ, μὲ τὴν ἀκρατητὴ ὀρμὴ ποὺ ἔχει, χτυπᾷ στὸ μετώπο τοῦ ἀγρίου βουβάλου. Τὸ τεραστio δυνατό ζῶο, βγάζει ἐνα βραχνὸ πονεμένο βογγητὸ καὶ σωριάζεται κάτω νεκρὸ.

Ὁ Ταρζάν μένει ἀκίνητος οἷα νὰ τὸν κτύπησε κεραυνὸς καὶ τὸν κυττάζει μὲ δέος! Γιὸτὲ δὲν μπορούσε νὰ φανταστῇ πῶς τὸ μελαχροινὸ αὐτὸ παλληκάρι εἶχε τόσο δύναμη γροθιά!

Ὁ Ταμπὸρ σκύβει ἀμέσως συντετριμμένος καὶ χαϊδεύοντας τὸ κεφάλι τοῦ σκοτωμένου ἀγριοβούβαλου, μουρμουρίζει μὲ συμπόνοια:

— Καημένο ζῶο! Δὲν ἤθελα νὰ χτυπήσω ἐσένα!

Ὁ ἄρχοντας τῆς ζούγκλας μένει γιὰ λίγες στιγμὲς συλλογισμένος κι' ἀναποφάσιστος. Τέλος γυρίζει ἀργὰ καί, παρατῶντας τὸ φοβερὸ ἀντίπαλό του, προχωρεῖ νὰ φύγει.

Μὰ δὲν προφταίνει νὰ κáνη λίγα βήματα, ὅταν πονεμένα οὐρλιαχτὰ δυὸ θηρίων φθάνουν στ' ἀφτιά του. Σταματᾷ ἀμέσως καί, τραβῶντας τὸ φονικὸ μαχαῖρι ἐτοιμάζεται νὰ προστατέψῃ τὴ ζωή του. Τὸ ἴδιο κάνει κι' ὁ Ταμπὸρ, σπάζοντας γρήγορα ἐνα χοντρὸ κλαδὶ γιὰ ρόπαλό του.

Κι' οἱ δύο τοὺς κρύβονται πίσω ἀπὸ κορμούς δέντρων

έτοιμοι νὰ ἐπιτεθοῦν στοὺς ἄγνωστους ἀντίπαλους.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΡΚΟΥΔΑ

ΚΑΙ ΤΩΡΑ, ἄς ξαναγυρίσουμε κοντὰ στὸν κωμικοτραγικὸ Μπουτάτα μὲ τὸ μεγάλο τσουλου φωτὸ κεφάλι ποὺ κυνηγάει μὲ τὴν κουμπούρα του τὸν ἀπαγωγέα τραυματισμένο γορίλλα.

Τὸ θηρίο αὐτὸ—τραμοκρατημένο ἀπὸ τοὺς κρότους τῶν πυροβολισμῶν ποὺ ἀσφαλῶς θὰ τοὺς νομίζει γιὰ κεραυνούς—τρέχει ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖ γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ φωλιά του μαζὶ μὲ τὸ ἀναίσιθτο θῦμα.

Θὰ μπορούσε βέβαια νὰ σκαριφαλῶσῃ σ' ἓνα ἀπὸ τὰ τάσια δέντρα καί, πηδώντας ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδί, νὰ προχωρήσῃ γρήγορα καὶ νὰ ἐξαφανιστῇ. Ἐχει ὅμως τραυματισμένο τὸ γόνατο τοῦ ἐνὸς πισινοῦ ποδαριοῦ του καὶ εἶναι ἀδύνατο πιά νὰ κάνῃ τέτοιες δύσκολες ἀκροβασίες. Ἔτσι, κουτσαίνοντας καὶ βογγώντας πάντα, τρέχει μὲ ταχύτητα ὅχι πολὺ μεγάλη καὶ καταφέρει ἔτσι ὁ Μπουτάτα νὰ τὸν παρακολουθῇ.

Χάνει ὅμως συνεχῶς καὶ αἷμα, ὁ γορίλλας, ἀπ' τὴν πληγὴ τοῦ ποδαριοῦ του. Καὶ ὁ Τσουλούφης, ποὺ ἔχει ζήσει τάσια χρόνια στὴ ζούγκλα, καταλαβαίνει πῶς ἡ ἀιμορραγία αὐτὴ γρήγορα θὰ ἐξαντλήσῃ τὸ θηριὸ καὶ θὰ

τὸ κάνῃ... τοῦ χεριοῦ του.

— Θὰ τοῦ βαρέσω τότε μιὰ κουτουλιά, μουρμουρίζει, καὶ ὅποιον πάρῃ ὁ χάρος: Ἡ αὐτὸς θὰ τὰ κακάρῳσῃ, ἢ τὸ τσουλούφι μου θά... στραπατσαριστῇ!...

Ἀλλοῖμονο ὅμως! Τὰ ὄνειρά του δὲν εἶναι γραφτὸ νὰ πραγματοποιηθοῦν!

Ξαφνικά, τραυματικὸ οὐρλιαχτὸ σχίζει τὸν ἀέρα τῆς ζούγκλας καὶ ἓνα τεράστιο μαῦρο θηριὸ παρουσιάζεται. Εἶναι ἡ φοβερὴ Χουαρούν, ὅπως τὴ λένε οἱ μαῦροι ἰθαγενεῖς: Μιὰ γιγαντόσκημη ἀρκούδα, μεγάλη ὅσο ἓνας ὀρθὸς μικρὸς ἐλέφαντας. Ἐνα πολὺ σπάνιο σαοκοφάγο εἶδος, ποὺ δείχνει μεγάλη προτίμησι στὸ κρέας τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ζώων ποὺ μοιάζουν μὲ τὸν ἄνθρωπο. Γι' αὐτὸ θερίζει κυριολεκτικὰ τὰ κοπάδια τῶν πιθήκων καὶ σκορπίζει τὸν ὄλεθρο στοὺς νορίλλες, στοὺς χιμπιστζήδες καὶ σὲ ὅλες τὶς ράτσες τῶν ἀνθρωπόμορφων αὐτῶν ζώων καὶ θηρίων.

Καὶ νά: Ἡ γιγαντόσκημη Χουαρούν ἀρπάζει αὐέσως ἀπὸ τὰ ποδάκια τὸν Μπουτάτα καὶ κροστῶντας τον μὲ κροευσισμένον κόττω τὸ κεφάλι προνοεῖ νὰ φθάσῃ καὶ τὸ γορίλλα.

Ὁ Τσουλούφης ἀναστενάζει ἀνέλενα:

— Ἀυτίσιν! Σὲν σφισνιέ νο κωκορόπνιλο μὲ κροστέει!

Στὸ μετὰ ἡ σαοκοφάνα ἀρκούδα ξυγεὶ φθίττει τὸν τραυματισμένο γορίλλα καὶ

ἀγκυαλιάζοντάς τον ἀπὸ τὴ μέση μὲ τὸ τεράστιο μπροστινὸ ποδαρόχερό της, τὸν σηκώνει μαζί καὶ μὲ τὴν ἀναίσθητη Ζολάν, ποὺ ἐξακολουθεῖ ἐκεῖνος νὰ κρατᾷ στὴν ἀγκυαλιά του. Τέλος, συνεχίζει τὸ δρόμο της ἱκανοποιημένη γιὰ τὸ χορταστικὸ τσιμποῦσι ποὺ ἡ τύχη τὴ βοήθησε νὰ ἐξασφαλίσῃ.

Κάνει ὅμως τὸ λογαριασμὸ χωρὶς τὸν ξενοδόχο, ὅπως λέει κι' ἡ παροιμία. Καὶ «ξενοδόχος» αὐτὴ τὴ φορὰ εἶναι ἡ ὁμορφὴ ξανθεῖα Ζολάν, ποὺ ἔχει ἀρχίσει σιγὰ—σιγὰ νὰ συνέρχεται ἀπὸ τὴ γροθιά τῆς Γιαρόμπα ποὺ κατὰ λάθος εἶχε δεχθῇ.

Ἔτσι τὸ λευκὸ κορίτσι, μόλις ξαναποκτᾷ τὶς αἰσθήσεις του καὶ νοιώθει πὼς

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ρίχνει στὴν παγίδα ἓνα χοντρὸ γερὸ χαρτόσχοινο.

βρίσκεται στὴν ἀγκυαλιά ἐνὸς γορίλλα, θγάζει τρομαγμένα ξεφωνητά:

— Βοήθειαια!... Ταμποόαρ! Ταρζάσαν!... Θὰ μὲ φάῃ ὁ γορίλλαας!

Τὸ «κρεμισσιμένον κοκικορόπουλο» ὅμως, ποὺ ἐκείνη δὲν τὸ ἔχει ἀκρόμα ἀντιληφθῇ, τὴν παρηγορεῖ:

— Μὴ στενοχωριέσαι ποὺ θὰ σὲ φάῃ. Γιατὶ κι' αὐτὸν θὰ τὸν φάῃ ὁ ἀρκούδαρος καὶ θᾶσαστε πάτσι!

ΤΟ ΧΤΥΠΗΜΑ ΠΟΥ ΕΞΑΓΡΙΩΝΕΙ

Η ΑΜΟΙΡΗ Ζολάν τώρα καταλαιδαίνει πὼς βρίσκεται στὴν ἀγκυαλιά δυὸ θεριῶν. Κι' ὅμως ὁ γορίλλας, παρ' ὅλο ποὺ σφαδάζει γιὰ νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὸ θανατερὸ ἀγκυαλισμὸ τῆς ἀρκούδας, δὲν ἐννοεῖ μὲ κανένα τρόπο νὰ ἐγκαταλείψῃ καὶ τὸ θῦμα του.

Τὸ μυαλὸ τοῦ λευκοῦ κοριτσιοῦ ἀρχίζει νὰ δουλεύῃ γορήγορα καὶ καταλήγει στὸ συμπέρασμα πὼς γιὰ νὰ σωθῇ, πρῶτα πρέπει νὰ ἐξοντώσῃ τὴν ἀρκούδα κι' ὕστερα, τὸ γορίλλα.

Ἀμέσως, τραβάει τὸ μαχαίρι ποὺ κρέμεται πάντα τῶρα στὴ ζώνη της. Καὶ γέροντας ὅσο εἶναι δυνατόν πρὸς τὰ ἀριστερὰ τῆς ἀρκούδας, τὸ καρφώνει μὲ λύσσα στὰ τριχωτὰ στήθια της.

Ἀλλοῖμονο ὅμως! Τὸ τρίχωμα καὶ τὸ δέριμα τοῦ φοβεροῦ θηρίου εἶναι χοντρά, καὶ ἡ λάμα τοῦ μαχαιριοῦ

δέν φθάνει τόσο βαθειά για να μπορέσει να καρφωθεί στην καρδιά του. 'Η Χουαρούν τραυματίζεται κι' αυτό την κάνει να έξαιγριωθεί και να μανιάσει! Καί σφίγγοντας στην άριστερή παλάμη της τὰ πόδια του «κοεμισμένου κοκκορόπουλου» και στο δεξιό μπράτσο τὸ γορίλλα με τὴ Ζολάν, αρχίζει να τρέχει, ούρλιάζοντας ἀπαίσια και τρομακτικά!

Ὁ Μπουτάτσι, κοεμισμένος ανάποδα καθώς βρίσκεται, ξεφωνίζει με ἀπόγνωσι:

— 'Αυάν, ἀοκουδάρα μου, ζαλίστηκα! Κάνε στάσι να κατέβωωω!

'Η Ζολάν που βλέπει πώς με τὸ κτύπημά της χειροτέρεψε τὴν κατάσταση, κάνει τώρα ἄλλη σκέψη: Να κτυπήσει και τὸ γορίλλα. Καί καθώς θὰ παρσιλύνουν τὰ χέρια του, να ξεφύνη και να πέσει κάτω. Ὑστερα να τὸ βόλη στα πόδια και να έξαιφονιστῇ.

Ἔτσι και κάνει. Μὰ και πάλι τὸ κτύπημά της δέν εἶναι καίριο. Τραυματισμένος τώρα κι' ὁ νορίλλας σφαιρίζει και ούρλιάζει στην ἀγκυλιά τῆς τραυματισμένης ἐπίσης γιναντιαίας ἀοκούδας.

Προνοοῦν ἀοκετὰ ἀκόνισαι, ὅταν πλησιάζουν. ὅπως εἶδαμε στο σκηνεῖο ποῦ βρίσκονται ὁ Ταρζάν κι' ὁ Τσιμπό.

Οἱ δύο ἄνδρες ἀμνησγοῦν. Ὁ ἓνας με τὸ μοναῖρι του, κι' ὁ ἄλλος μ' ἓνα ρόπαλο. Κάνονται πίσω ἀπὸ κορυφὲς δέντρων για να παρακολουθῇ

Καί ὁ Ταμπὸρ πραγματοποιεῖ μιὰ ἀπίστευτη ἀνάβαςι στο κρεμασμένο χορτόσχοινο.

σουν τὰ θηρία.

Ἔτσι, ἀντικρύζουν, σὲ λίγες στιγμές, τὸ τραγικὸ σύμπλεγμα τῶν δυὸ θηρίων και δυὸ ἀνθρώπων που περνάει ἀπὸ μπροστά τους.

— 'Η Ζολάν!, ψιθυρίζει ὁ Ταρζάν με δέος.

— 'Η Ζολάν και ὁ Μπουτάτσι!, ἀποκοίνεται, σὰν ἡχώ, και ὁ Τσιμπό.

Πρώτος ὁ Ταρζάν — πιὸ ἔμπειρος, σὲ πάλες με θηρία — ξεπετάγεται ἀπὸ τὴν κρυψώνα του και στέκει μπροστά στη γιγαντόσωμη και μανιασμένη Χουαρούν. Κι' ἐνῶ ἡ σαρκοφάγα ἀοκούδα προχωρεῖ ἀσθὴ κατὰ πάνω του, να τὸν ποδοπατήση. Ἐκεῖνος κάνει κάτι ἀπίστευτο: Βάζει τὸ μοναῖρι στη θήκη και μ' ἓνα πήδημα ἀρ-

πράζεται από τὸ δασυὺ χον-
τρὸ τρίχωμα καὶ κολλᾷ σὰ
στοεῖδι πάνω ἀτὰ πλατειᾷ
στήθῃ της. Ἀμέσως ἀνκα-
λιάζει σφικτὰ μὲ τὰ πόδια
τοῦ τῇ μέσῃ της καὶ παρ-
ατῶντος τὸ δεξιὸ χέρι κοστιέ-
ται μόνο μὲ τὸ ἀριστερό. Ἔ-
τσι, ξανατραβάει τὸ μαναί-
ρι καὶ κάνει νὰ τὸ κοιφώτῃ
ἴσια στὴν καρδιά τῆς φοβε-
ρῆς ἀρκούδας, ποὺ ἐξακολου-
θεῖ νὰ τρέχῃ οὐρλιάζοντας.

ΤΡΑΓΙΚΗ ΣΥΝΕΧΕΙΑ

ΤΗΝ ΙΔΙΑ στιγμή κατὶ
ἀναπάντεχο γίνεται. Ὁ
γορίλλας ποὺ ἡ Χουαρούν
τὸν κρατᾷ στὸ δεξιὸ μπρο-
στινὸ χεροπόδαρό της, φαν-
τάζεται ἴσως πῶς ὁ λευκὸς
ἄνθρωπος θὰ κτυπήσῃ αὐτὸν
μὲ τὸ μαναίρι του. Καὶ μὲ
τὸ ἐλεύθερο χέρι ποὺ τοῦ
μένει, δίνει ξαφνικὰ τρομερὸ
κτύπημα στὸ κεφάλι τοῦ
Ταρζάν.

Ὁ ἄοχοντας τῆς ζούνκλας
ζολισμένος καὶ μὲ σκεδὸν χα-
μένες τίς αἰσθήσεις του,
γκοιμοτσακίζεται κόπῳ. Χω-
ρίς—ἀπὸ καλὴ τύχη—νὰ πο-
δοποτηθῇ ἀπὸ τὴ γιγαντώσω
μη βασρεῖα ἀρκούδα ποὺ περ-
νάει ἀπὸ πάνω του καὶ συ-
νενίζει τὴν τραγικὴ της πο-
ρείαν...

Ὁ Ταμπὸρ ποιοσκολληθεῖ
τὴ σκηνὴν τρένοντας πλάϊ. ἔ-
τοιμος νὰ ἐπέμβῃ στὴν κα-
τόλλη στιγνῇ. Ἔτσι ἐν-
κοιταλείπῃ τὸν πεσιμένον Ταρ-
ζάν— ξέροντας πῶς δὲν ἔναι
κτυπήσει σοβαρὰ—καὶ λοξο

δρομῶντας ἔρχεται πίσω ἀ-
πὸ τὴ Χουαρούν. Ταυτόχρονα,
μ' ἓνα πήδημα, ἀρπάζεται
κι' αὐτὸς ἀπὸ τὸ πυκνὸ της
τρίχωμα καὶ γοντζώνεται
στὴ σάινη της, χόρις νὰ ἐγ-
κοιταλείπῃ ἀπὸ τὰ νέσια τὸ
ρόπαλό του. Κι' ἀμέσως ἀρ-
χίζει νὰ καταφέρῃ μ' αὐτὸ
τρομερὰ κτυπήματα στὸ κε-
φάλι τοῦ τεράστιου θηρίου.

Ἡ Χουαρούν ἀρπάζει νὰ ζα-
λίζεται. Ἡ ταχύτητά της λι-
γοστεύει καὶ τὸ τρέξιμό της
γίνεται ἥττολο σὰν μεθυσμέ-
νο. Ὁ ἀτρόμητος Ἑλληνας
ἐξακολουθεῖ νὰ τὴ χτυπά
κι' εἶναι βέβαιος πῶς νοήνο-
ρα θὰ καταφέρῃ νὰ τὴ σω-
ρίσῃ κάτω ἀναίσθητη.

Ὁ Μπουτάτσι κοιμισμέ-
νος ἀνόποδον καθὼς βρίσκεται
ποιοσκολληθεῖ μὲ δέος τὸ ρό-
παλο τοῦ Ταμπὸρ κόπῳ φέρ-
ει τὸ χέρι τῆς ἀρκούδας
τοῦ τὸν κοστᾷ—στὴν πα-
λινδρομικὴ κίνησι ποὺ κάνει
—ἔρχεται πρὸς τὰ πίσω. Καὶ
βραχιάζοντας τὴ δύσιναι κι'
ὁρμὴ τῶν κτυπημάτων του,
μοιρομυρίζει τρομοκρατημέ-
νος:

— Ἀμάξαν!... Ἄν ἔτρω-
γα ἐγὼ στὸ κεφάλι τέτοιες
ροταλιές, θά.. στραπατσαρι-
ζόταν τὸ τσουλούφι μου!

Ἀλλοῖμονο ὅμως! Ὁ ὑ-
πέροχος Ταμπὸρ δὲν προ-
φθαίνει νὰ τελειώσῃ τὴν προσ-
πάθειά του καὶ νὰ σώσῃ τὴ
Ζαλὰν καὶ τὸν μεγαλοκέφαλο
μαῦρο νάνο.

Ξαφνικὰ μιὰ μεγάλη καὶ
βαθεῖα σκαμμένη παγίδα λευ-
κῶν κυνηγῶν, σκεπασμένη μὲ

χλωρά χαμόκλαδα, βρίσκεται μπροστά στα πόδια του φοβερού θηρίου. Κι' ή γιγαντιαία άρκούδα μαζί με το γορίλλα και τους ανθρώπους που βρίσκονται πάνω της, γκιρεμοτσακίζεται στο βάθος της. Ένω τα ούρλιαχτά των δυο θεριών και τα ξεφωνητά των τριών ανθρώπων, που έχουν γίνει κάτω ένα κουδάρι, είναι κάτι τραγικά φρικτό και άπαίσιο!

Εύτυχώς που οι λευκοί κυνηγοί της ζούγκλας φροντίζουν πάντα να στρώνουν κάτω τις παγίδες τους με παχύ στρώμα από μαλακά φύλλα. Κι' αυτό, για να μη τραυματίζονται τα θηρία που θέλουν να πιάνουν ζωντανά, ή για να μη ξεσχίζονται οι πολίτιμες γούνες τους. Έτσι, από την πτώσι αυτή κανένας δεν παθαίνει τίποτα. Μονάχα το μεγάλο κεφάλι του Ίσουλούφη πλακώνεται κάτω από το τεράστιο βαρύ κορμί της Χουαρούν. Κι' ο άμοιρος ξεφωνίζει με απόγνωσι:

— Βοήθεια!... Θα πάθω... πονοκέφαλοοο!

Ποιός τον ακούει όμως! Στο μισοσκοτεινό βάθος της μεγάλης σκεπασμένης παγίδας, έχει αρχίσει μιὰ τρομακτική πάλη ανάμεσα σε θερία και ανθρώπους! Ούρλιαζοντας από τους πόνους τα τραυματισμένα θηρία χτυπιούνται με μανία και λύσσα δεξιά και αριστερά, ζητώντας να ξεφύγουν και να ελευθερωθούν από τη σκοτει-

νή αυτή φυλακή που ξαφνικά βρέθηκαν. Όσο για τον Ταμπορ και τη Λολαν άγωνίζονται άπεγνωσμένα να επιζησουν μέσα σ' αυτή την τραγική κολασι της φρικτης και του θανάτου!

Μονάχα ο Μπουτάτα— ελευθερωμένος τώρα από το πλάκωμα της γιγαντιαίας άρκούδας— διατηρεί την ψυχραιμία του. Και καθώς ποδουπιατιεται και τινάζεται εδώ κι' εκεί, απόθερια κι' ανθρώπους, ξεφωνίζει κατενθουσιασμένος:

— Άμάν, πανηγύρι! Θα σπιάσω πλάκα με την ψυχή μου!

Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΤΗΝ ίδια στιγμή μιὰ τυχαία κλωτσία καιποιου μεγάλου χοντρού και τριχωτού ποταμού τινάζει τον ισόλουφη και τον χτυπάει με όρμη στα τοιχώματα της παγίδας.

Τα τοιχώματα είναι μαλακά και νοτισμένα από την τελευταία βροχή. Κι' ο άμοιρος νανος κολλάει πάνω σ' αυτά σαν χαλκομανία, ξεφωνίζοντας πάλι:

— Σιγά μπρέ! Θα θυμώσω και θα σάς ταραξω στις σφαλιάρες!

Ξεκollάει όμως γρήγορα και σε μιὰ στιγμή που βλέπει τη Χουαρούν όρθή, σκυρφαλώνει στην προδιά της, φθάνει ψηλά στην κορφή του κεφαλιού της και πηδώντας από κεί βγαίνει έξω από την

παγίδα. Ἀμέσως σκύβει πρὸς τὸ βάθος της καὶ φωνάζει:

— Ἔ, παιδιάα! Ἀμα σκοτωθῆτε ὅλοι, εἰδοποιήστε με νὰ σᾶς σκεπάσω μὲ χώματα καὶ νὰ βάλω κανένα σταυρὸ! Χί, χί, χί!

Καὶ μὲ αὐτοθauμασμο γιὰ τὸ ἀστεῖο πού εἶπε, προσθέτει:

— Πετάω κάτι «μιακό-βρια» πότε—πότε! Μπαί, σέ καλό μου!

Μὰ δὲν προφταίνει, καλὰ —καλὰ, νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια του ὅταν, ἀκούγοντας ἀνθρώπινο ποδοβολητὸ νὰ τλησιάζῃ, γυρίζει νὰ κυττάξῃ ἀνήσυχος. Βλέπει ὁμως

τὸν Ταρζάν νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ μέρος του σφίγγοντας τὸ φονικὸ μαχαίρι καὶ φοβᾶται ἀφάνταστα. Ἔτσι, κάνοντας μιὰ γρήγορη βουτιά ξαναπέφτει μὲ τὸ κεφάλι στὸ βάθος τῆς τραγικῆς παγίδας. Μὰ μὲ τὴν ὁρμὴ πού ἔχει κτυπάει πάνω στὴν ἄμοιρη Ζολάν καὶ τὴν ἀφήνει ἀναίσθητη.

Δὲν περνᾶνε λίγες στιγμὲς κι' ὁ ἄρχοντας τῆς ζούγκλας φθάνει καὶ σταματᾷ μπροστὰ στὸ μεγάλο τετράγωνο καὶ βαθὺ λάκκο. Σκύβει περὶ ἔργος, μισοβλέπει τὸ κακὸ πού γίνεται καὶ γιὰ λίγες στιγμὲς μένει συλλογισμένος κι' ἀναποφάσιτος. Τέλος,

Ἡ φοβερὴ γροθιά τοῦ Ταμπὸρ σωριάζει κάτω νεκρὸ τὸ τεράστιο ἄγριο βουβάλι.

Ἡ πανώρια Γιαράμπα σκορπίζει τὸν τρόμο στοὺς μαύρους σκλάβους τοῦ κακοῦ λευκοῦ κυνηγοῦ.

βάζει τὸ μαχαίρι στὴ θήκη καὶ γυρίζοντας μπρὸς—πίσω, ἀρχίζει νὰ ἀπομακρύνεται ἀργὰ κι' ἀναποφάσιστα.

Δὲν ἔχει κάνει ὅμως μερικά θήματα ὅταν σταματᾷ ἀπότομα καὶ μουρμουρίζει μονολογῶντας:

— Εἶναι ὅμως μαζί τους κι' ἡ Ζολάν. Αὐτὴν δὲν πρέπει νὰ τὴν ἀφήσω νὰ πεθάνῃ!

Κι' ἀμέσως, σκαρφαλώνοντας σβέλτος στὸ πιὸ κοντινὸ νιγαντιαῖο δέντρο, κόβει μὲ τὸ μαχαίρι του ἓνα μακρὺ χορτάσχοινο. Πηδώντας ὕστερα κάτω, ξαναγυρίζει στὰ χεῖλια τῆς παγίδας. Ἐκεῖ,

ρίχνει τὴ μιὰ ἄκρη τοῦ σχοινοῦ στὸ βάθος τῆς καὶ φωνάζει ὅσο μπορεῖ πιὸ δυνατά:

— Ζολάααν! Ζολάααν! Πιάσου ἀπὸ τὸ χορτάσχοινο καὶ ἀνέβα ἐπάνω.

Προσθέτει ὅμως ἀμέσως κι' ἀπειλητικᾶ:

— Ἄν προσπαθήσῃ νὰ ἀνέβῃ «κανένας ἄλλος», θὰ κερφώσω τὸ μαχαίρι μου στὴν καρδιά του!

Ὁ Ταμπὸρ βλέπει τὸ χορτάσχοινο ποὺ πέφτει, μὰ μὲ τὸ δαιμονισμένον θόρυβο ποὺ κάνουν τὰ οὐρλιαχτὰ τῶν θεριῶν, δὲν ἀκούει τὰ λόγια τοῦ Ταρζάν.

Ἀρπάζει ἀμέσως στὸ ἀριστερὸ μπράτσο του τὸ ἀναίσθητο λευκὸ κορίτσι καὶ κάνει μιὰ ἀφάνταστα δύσκολη κι' ἀπίστευτη ἀνάβασι. Πιάνεται μὲ μονάχα τὸ δεξιὸ χέρι ἀπὸ τὸ κρεμασμένο χορτάσχοινο καὶ κάνοντας ἔλξι ἀνυψώνεται μισὸ μέτρο. Τυλίγει γρήγορα καὶ μὲ τέχνη στὰ δυὸ πόδια του τὸ κάτω μέρος τοῦ σχοινιοῦ καὶ γιὰ μιὰ στιγμή στηρίζει ὅλο τὸ βάρος του σ' αὐτά, σέρνοντας πρὸς τὰ ἐπάνω τὴ δεξιὰ παλάμη, χωρὶς νὰ παρατήσῃ ὅμως τὸ χορτάσχοινο. Ἀμέσως κάνει πάλι ἔλξι, ἀνυψώνεται ἄλλους πενήντα πόντους, ξανατυλίγει τὰ πόδια του στὸ σχοινὶ καὶ συνεχίζοντας φθάνει καὶ θιγάζει ἔξω ἀπὸ τὴν παγίδα τὸ κεφάλι καὶ τὰ στήθια του.

Ἀντικρύζει ὅμως τὸν Ταρζάν, ποὺ βλέποντας αὐτὸν κι' ὄχι τὴ θετὴ κόρη του—τὴ Ζολάν ποὺ κρέμεται χαμηλότερα τραβάει μὲ βιάσι τὸ φονικὸ μαχαίρι καὶ τὸ κατευθύνει μὲ ὀριμὴ στὰ στήθια του.

ΠΟΡΕΙΑ ΠΡΟΣ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

ΚΑΙΡΟΣ εἶναι ὅμως νὰ γυρίσουμε λίγο πίσω στὴν ἱστορίαν μας καὶ νὰ ξαναθυμηθοῦμε τὴν πανώρια μελαψὴ Γιαράμπα. Ἡ τελευταία φορὰ ποὺ τὴν εἶδαμε, ἦταν ὅταν, φεύγοντας ἀπὸ τὴ σπηλιά, κατὰφερε νὰ λοξοδρομήσῃ σὲ ἄλλο μονοπάτι καὶ νὰ χάσῃ τὰ ἴχνη της ὁ

Ταμπόρ.

Ἄς παρακολουθήσουμε λοιπὸν τώρα τὴν πορεία της:

Ἡ Γιαράμπα, μὲ βουρκωμένα τὰ μεγάλα μαυροπράσινα μάτια της, προχωρεῖ χωρὶς νὰ ξέρῃ ποῦ πηγαίνει. Ἐχει μετανοιώσει βέβαια γιὰ τὴν ἀπόφασιν ποὺ πῆρε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν ἀγαπημένο ἀδελφικὸ της φίλο. Μὰ ὁ ἐγωϊσμὸς κι' ἡ περήφανεια δὲν τὴν ἀφήνουν νὰ ξαναγυρίσῃ κοντὰ του.

— Τώρα τὸ λάθος ἔγινε, συλλογιέται ψιθυριστά. Ἄς πεθάνω λοιπὸν ἀφοῦ δὲν ἔχω τὴ δύναμιν νὰ τὸ διορθώσω! Κάποιο πειναισμένο θεριὸ θὰ βρεθῇ μπροστά μου καὶ δὲν θὰ κουρασθῇ καθόλου νὰ μὲ κατασπαράξῃ...

Καὶ συνεχίζει τὴ θεληματικὴ πορεία της πρὸς τὸ θάνατο!...

Ἡ τραγικὴ συνάντησι ὅμως ποὺ περιμένει, δὲν ἀργεῖ νὰ πραγματοποιηθῇ. Ξαφνικὰ μιὰ μεγαλόσωμη τίγρι μὲ ὑπάροχη προβιά παρουσιάζεται μπροστά της. Σταματᾷ σὲ λίγα βήματα ἀπὸ στασι, μαῖεύει τὸ κορμὶ σὰν ἐλατήριον πρὸς τὰ πισινὰ της πόδια κι' ἐτοιμάζεται νὰ τιναιχθῇ, κάνοντας τὸ θανατερό ὄλγμα πρὸς τὸ θῦμα της.

Ἡ ἀποφασισμένη Γιαράμπα μένει ἀκίνητη, περιμένοντας τὸ μοιραῖο μ' ἑκφρασι εὐτυχίας, ἀπογνώσεως καὶ φρίκης! Καμμιά κίνησι δὲν κάνει γιὰ νὰ σωθῇ. Ἴσως νὰ μετανοιώσει πικρὰ γι' αὐτό.

Μὰ εἶναι πιά ἀργά. Ἡ τίγρις ἔχει τιναχτὴ ἀπότομα καὶ διαγράφοντας καμπύλη στὸν ἀέρα, προχωρεῖ σὰν βολίδα κατὰ πάνω της.

Μιὰ ἄλλη ὅμως βολίδα, πού τρέχει πιὸ γρήγορα ἀπ' αὐτήν, τὴν προφθαίνει στὸν ἀέρα καὶ σφηνώνεται στὸ κεφάλι της. Ἐνῶ ταυτόχρονα κοντινὸς πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ.

Ἡ τίγρις, μὲ τὴν κεκτημένη ταχύτητα πού ἔχει, κτυπάει μὲ ὀρμὴ πάνω στὴ Γιαράμπα καὶ τὴν ἀνατρέπει. Σωριάζεται ὅμως κι' αὐτὴ πάνω της νεκρή.

Ἡ μελαψὴ κοπέλλα ἔχει σωθῇ ἀναπάντεχα ἀπὸ τὸ θάνατο πού τόσο λαχταροῦσε νὰ βρῇ.

Ταυτόχρονα σχεδόν, ἓνας λευκός, κυνηγός, κρατῶντας μιὰ καρμπίνα πού καπνίζει ἀκόμα, πλησιάζει τρέχοντας. Τραβάει πάνω ἀπὸ τὴ Γιαράμπα τὸ σκοτωμένο θηρίο μὲ τὴν πολύτιμη γούνα καὶ τὴ βοηθάει νὰ σηκωθῇ.

— Κυνηγούσαμε ἀπὸ τὸ πρωῒ αὐτὴν τὴν τίγρις. τῆς ἐξηγεῖ. Εὐτυχῶς πού τὴ χτύπησα τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς πού χυνόταν νὰ σὲ κατασπαιρῇ. Λίγο ἂν ἀργοῦσα, δὲν θὰ ζοῦσες τώρα!

Ἡ μελαψὴ κοπέλλα τὸν ἀκούει καὶ ψιθυρίζει χαμένα:

— Κρίμα!... Αὐτὸ ἤθελα κι' ἐγώ!

— Χά, χά, χά, γελάει ἀναίσθητα ὁ λευκὸς κυνηγός, πού στὸ μεταξὺ ἔχουν πλησιάσει καὶ σηκώνουν τὴν τί-

γρι οἱ μαῦροι βοηθοὶ του.

Καὶ κυττάζοντας τὴν μὲ θαυμασμό, συνεχίζει:

— Μμμ... Εἶσαι πολὺ ὁμορφὴ βλέπω! Ἔχεις ἀγαλματένιο σῶμα καὶ περήφανη κορμοστασιά! Θὰ ἦτανε μεγάλῃ κουταμάρα νὰ πεθάνης! Χά, χά, χά!... Καλὰ πού πιάλαβα λοιπόν!... Χρόνια ζητοῦσα νὰ βρῶ μιὰ ὑπέροχη ὁμορφιά σὰν τὴ δική σου! Θὰ σὲ πάρω μαζί μου στὴν Ἀμερικὴ. Ἔχω μεγάλο τσίρκο. Θὰ σοῦ δώσω ἓνα μαστίγιο καὶ θὰ δαμιάζεις τὰ θηρία στὰ κλουβιά τους! Χά, χά, χά!... Θὰ ξεπρελλαθῇ ὁ κόσμος μὲ σένα! Θὰ κάνω χρυσὲς δουλειές!

Καὶ γυρίζοντας σὲ δυὸ—τρεῖς μαῦρους πού βρίσκονταν πλάϊ του, διατάζει:

— Δέστε τὴ γερά!...

Ταυτόχρονα ἡ φοβερὴ γροθὶ τῆς ἀπρόμητης Γιαράμπα, κτυπάει μὲ ἀφάνταστη δύναμι καὶ ὀρμὴ στὸ πρὶστωπό του. Καὶ τὰ μάτια του γεμίζουν ἀπὸ παράξενα λαμπεριὰ ἀστέρια πού στριφογυρίζουν δαιμονισμένα.

Οἱ μαῦροι κάνουν ἀμέσως νὰ χυθοῦν πάνω της γιὰ νὰ τὴ δέσουν. Ἡ Γιαράμπα ὅμως προφθαίνει κι' ἀρπάζοντας ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ζαλισμένου κυνηγοῦ τὴν καρμπίνα, τὴ σηκώνει ἀπὸ τὴν κάννη καὶ ἀρχίζει νὰ τοὺς καταφέρη τρομακτικὰ κτυπήματα μὲ τὸν ὑποκόπανο.

Ὁ ἓνας μετὰ τὸν ἄλλον εἰς ἀραπάδες σωριάζονται κάτω, οὐρλιάζοντας ἄγρια καὶ

βγάζοντας από τὰ στόματά τους κόκκινους άφρούς.

Είναι όμως μία αυτή και πολλοί εκείνοι. Γρήγορα καταφέρνουν νά άρπάξουν άπό τὰ χέρια της τήν καρμπίνα και νά τής τὰ δέσουν γερά μέ χοντρό σχοινί.

Ο λευκός κυνηγός που στο μεταξύ έχει συνέλθει άπό τή φοβερή γροθιά, δίνει τώρα δυό δυνατά χαστούκια στο πανώριο πρόσωπό της, μουγγρίζοντας άγρια:

— Έμένα νά μέ άκούς, όμορφονιά μου! Γιατί θάχουμε πολύ κακά ξεμπερδέματα!

Η ΓΙΑΡΑΜΠΑ ΑΙΧΜΑΛΩΤΗ

Ο ΑΠΑΙΣΙΟΣ λευκός διατάζει τούς πληρωμένους σκλάβους του νά γδάρουν γρήγορα τή σκοτω-

Η Γιαράμπα δέν κάνει καμιά προσπάθεια νά άμυνθή στην έπίθεση του πεινασμένου θηρίου.

μένη τίγρι. Κι' όταν τελειώνουν, τούς λέει:

— Έμπρός τώρα... Πάμε άπό τήν παγίδα νά δούμε μήν έτρεσε καιμιά... γούνα κι' ύστερα γραμμή στην κατασκήνωσι για φαί.

Και παρατώντας τούς λαβωμένους άράπηδες άπό τὰ χτυπήματα της Γιαράμπα, που ούρλιάζουν σπαραζοντας κάτω, προχωρεί μέ τούς υπόλοιπους νά φύγουν.

Τὰ μαυροπράσινα μάτια της ύπέροχης Γιαράμπα σκοτεινιάζουν:

— Έ, φωνάζει στο λευκό κυνηγό! Πού τούς άφήνεις αυτούς που χτυπήθηκαν για νά σε σώσουνε; Τέτοια θεριά, λοιπόν, βγάζει αυτή ή πολιτισμένη ζούγκλα σας;

Ο κυνηγός τραβάει τó μαχαίρι και τήν πλησιάζει γ'ά νά ξεπλύνει τήν προσβολή. Η μελαψή κοπέλλα όμως τόν υποδέχεται άτάραχη:

— Δέν μέ προμάζει τó μαχαίρι σου, δειλέ! Είδες και πριν, μέ τήν τίγρι, πώς τó θάνατο άποζητάω! Μά προτού μέ σκοτώσης, λύσε μου γ'ά λίγο τὰ χέρια. Μπορώ νά σώσω άπό τó θάνατο αυτούς τούς δυστυχισμένους ανθρώπους. Έτσι δέν θά λίγο στέψη και τó καραβάνι σου.

Ο λευκός μένει άναυδος μπροστά στο ψυχικό μεγαλείο της ύπέροχης αυτής κοπέλλας. Αντί νά καρφώσει μέ τó μαχαίρι του τήν καρδιά της, κόβει μ' αυτό τó χοντρό σχοινί που τής δένει γερά

τὰ χέρια. Καὶ τὴ ρωτᾷ χα-
μένα.

— Ἀφοῦ θὰ τοὺς λυπό-
σουν, γιατί τοὺς χτύπησες;

Ἀντὶ νὰ ἀποκοιθῇ ἡ Για-
ράμπα, τὸν ρωτᾷ:

— Κι' ἐσύ, ἀφοῦ δὲν θὰ
τοὺς λυπόσουν, γιατί τοὺς
ἄφησες νὰ χτυπηθοῦν;

Ἀμέσως, ψάχνοντας στοὺς
γύρω θάμνους βρίσκει τὰ
θαυματουργὰ βότανα ποὺ
ξέρει καὶ ξαναγυρίζοντας κά-
νει τὰ γιατροσόφια τῆς στὶς
θανατερὲς πληγὲς τῶν θυμιά-
των τῆς.

Σὲ μισὴ ὥρα ὅλοι εἶναι
καλὰ κι' ἡ Γιαράμπα τοὺς
βοηθάει νὰ σηκωθοῦν. Ὅστε
ρα φιλάει, ἕναν—ἕναν, μὲ ἀ-
γάπη στὸ μέτωπο καὶ τοὺς
λέει μὲ φωνὴ ποὺ τρέμει ἀπὸ
τὴ συγκίνησι.

— Καημένοι ἄνθρωποι!...
Ἡ ζούγκλα ἐδῶ ποὺ γεννη-
θήκατε εἶναι γεμάτη ἀπὸ νό-
στιμα ἀγρίμια, γλυκόχυμους
καρποὺς καὶ κρουσταλλένια
νερά. Ὑπάρχουν ἀμέτρητα θε-
ριά γιὰ νὰ σᾶς ντύσουν μὲ
τὶς ὁμορφες γούνες τοὺς κι'
ἄλλες τόσες δροσερὲς σπη-
λιές γιὰ νὰ βροῖσχετε τὸν ὕ-
πνο καὶ τὴν ξεκούρασι!...
Ὅλα τᾶχετε καὶ τίποτα δὲν
σᾶς λείπει. Γιατὶ λοιπὸν που
λᾶτε τὶς ψυχὲς σας καὶ τὰ
κορμιά σας σ' αὐτοὺς τοὺς
λευκοὺς κακούργους ποὺ φθα-
νουν ἐδῶ στὴ ζούγκλα μας;
Τί σᾶς χρειάζεται τὸ ἄμαρ-
τωλὸ καὶ κιτρινωπικὸ χροιά-
φι τους; Δὲν εἶδατε λοιπὸν
πὺρ σᾶς λογαριάζει; Ἐσεῖς

Ἡ πανώρια κόρη ραίνει μὲ ἀ-
γριολούλουδα τὸν τάφο τοῦ λευ-
κοῦ κυνηγοῦ.

πέφτετε στὴ φωτιὰ γι' αὐ-
τόν. Ἐκεῖνος ὅμως σᾶς ἄφη-
νε, πρὶν λίγο, νὰ ψοφήσετε
σὰν σκυλιὰ ἐδῶ καὶ νὰ χορ-
ταίσετε μὲ τὶς σάρκες σας
τὰ πεινασμένα ὄρνια...

Ὁ λευκὸς κυνηγὸς ποὺ τὴν
ἀκούει ἀφρίζει ἀπὸ τὸ κακό
του. Καὶ ξανατραβῶντας τὸ
μαχαίρι χύνεται νὰ τὴν κατα-
σπαράξῃ.

Δὲν τὰ καταφέρνει ὁ-
μως γιατί αὐτὴ τὴ φορὰ βρί-
σκει ἀντιμέτωπους καὶ τοὺς
μαύρους σκλάβους. Ὅλοι μα-
ζὶ πέφτουν πάνω του κι' ἀρ-
χίζουν νὰ τὸν ποδοπατᾶνε μὲ
ἀφάνταστη λύσσα καὶ μανία.

Ἡ Γιαράμπα πασχίζει ἀ-
πεγνωσμένα νὰ τὸν ἀποσπά-
σῃ ἀπὸ τὰ χέρια καὶ τὰ πό-
δια τους. Μόλις ὅμως κον-

τεύει νὰ τὸ καταφέρῃ, ὁ κακὸς λευκὸς βρίσκει τὴν εὐκαιρίαν νὰ βγάλῃ τὸ πιστόλι του γιὰ νὰ τὴ σκοτώσῃ. Τὴ στιγμήν ὅμως ποὺ κἀνὲι νὰ τραβήξῃ τὴ σκανδάλη, ἡ κἀννη τοῦ ὅπλου γυρίζει ἀπὸ κάποιον τυχαῖο σπρώξιμο τῶν μαύρων ποδαριῶν ποὺ βρίσκονται γύρω του. Κι' ἡ σφαῖρα, ἀντὶ νὰ χτυπήσῃ τὴ νέαν, σφηνώνεται στὰ δικά του στήθια.

Καὶ πάλι ἡ Γιαράμπα κἀνὲι τὰ ἀδύνατα—δυνατὰ γιὰ νὰ τὸν σώσῃ. Μὰ εἶναι ἀργά πιά. Σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, ξεψυχάει...

Ἡ μελαψὴ κοπέλλα βάζει τοὺς μαύρους νὰ σκάψουν ἓνα λάκκο καὶ νὰ τὸν θάψουν μαζί μὲ τὸ πιστόλι, τὸ μαχαίρι καὶ τὸ ἄλλο, τὸ φοβερώτερο ὅπλο ποὺ βρίσκει στὸ κόρφο του: ἓνα σακκουλάκι μὲ χρυσὲς λίρες. Ὑστερὰ, μαζεύει ἀγριολούλουδα καὶ ραίνει δακρυσιμένη τὸν τάφο του. Νοιώθει πὼς αὕτῃ—μὲ τὰ σωστὰ λόγια ποὺ εἶπε στοὺς μαύρους—γίνηκε αἰτία τοῦ δίκαιου θανάτου του. Ἔστω κι' ἂν ὁ ἴδιος τράβηξε τὴ σκανδάλη. Ἔστω κι' ἂν μὲ τὸ ἴδιο του πιστόλι σκοτώθηκε...

Τέλος θυμᾶται κάτι ποὺ εἶχε ἀκούσει νὰ λὲῃ ὁ λευκὸς κυνηγὸς καὶ παραισύρει τοὺς φίλους τῆς, πιά, ἰθαγενεῖς:

— Πᾶμε τώρα, ὅλοι μαζί, στὴν παγίδα ποὺ στήσατε... Ἄν ἔχῃ πιαστῇ κανένα θηρίον πρέπει νὰ τὸ ἐλευθε-

ρώσουμε. Αὐτὸ θὰ εἶναι τὸ καλύτερο μνημόσυνο γιὰ τὴν ψυχὴ τοῦ κακοῦ λευκοῦ ἀνθρώπου!

Καὶ καθὼς ξεκινᾶνε, ρωτάει ἓναν ἀπὸ τοὺς μαύρους:

— Ἀπὸ δίκτυ εἶναι ἡ παγίδα σας;

— Ὁχι, τῆς ἀποκρίνεται. Ἔχουμε σκάψῃ ἓνα βαθὺ τετράγωνο λάκκο...

ΤΡΑΓΙΚΕΣ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΕΙΣ

ΑΡΓΗΣΑΜΕ ὁμῶς! Πρέπει τώρα ν'ἀνοιγοῦ κλείσουμε γρήγορα τὰ φτερά τῆς φαντασίας μας γιὰ νὰ ξαναγυρίσουμε κοντὰ στὴν παγίδα. Ἐκεῖ ποὺ ἀφήσαμε τὸν Ταρζάν νὰ κατευθύνῃ μὲ ὀρμὴ καὶ λύσσα τὸ μαχαίρι του στὰ στήθια τοῦ Ταμπόρ. Ἔχει πλανηθῇ νομίζοντας πὼς τὸ Ἑλληνόπουλο παράτησε τὸ λευκὸ κορίτσι κάτω, καὶ σκαρφάλωσε στὸ χορτόσχοινο γιὰ νὰ σωθῇ αὐτός.

Καὶ τώρα—ἀφοῦ φθάσαμε—ἄς παρακολουθήσουμε νὰ δοῦμε τί θὰ ἀπογίνει:

Ὁ Ταμπόρ βλέπει τὸ φονικὸ μαχαίρι τοῦ ἄρχοντα τῆς ζούγκλας νὰ κατευθύνεται θανατερὸ πρὸς τὰ στήθια του. Ἀφάνταστα σβέλτος καθὼς εἶναι, κἀνὲι μιὰ γρήγορη κίνησι πρὸς τὰ ἀριστερὰ καὶ γλυτώνει τὸ πρῶτο κτύπημα. Ἀμέσως, κι' ἐνῶ ὁ Ταρζάν—λυσισῶντας γιὰ τὴν ἀποτυχία του—ἐτοιμάζεται γιὰ τὸ δεύτερο, παρατάει τὸ δεξιὸ χέρι καὶ τὰ πόδια του

πού τὸν συγκρατοῦν στὸ χορτάσχοινο— μὲ τ' ἀριστερὸ κρατάει τὴν ἀναίσθητη Ζολάν—καὶ γκρεμοτσακίζεται στὸ βάθος τῆς καταπακτῆς παρυσύροντας μαζί του καὶ τὸ ἄμοιρο λευκὸ κορίτσι.

Ὁ ἄρχοντας τῆς ζούγκλας τυφλωμένος ἀπὸ τὸ πάθος του πρὸς τὸ μισητὸ ἀντίπαλο καὶ θέλοντας τώρα νὰ ξεκαθαρίσῃ μιὰ γιὰ πάντα τοὺς λογαριασμούς του, πηδάει ἀμέσως κι' αὐτὸς μέσα στὴν παγίδα, δένοντας τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ χορτάσχοινοῦ στὸν κορμὸ τοῦ πιὸ κοντινοῦ δέντρου.

Καὶ νά: Κάτω στὸ βάθος τῆς παγίδας ἡ φρίκη κι' ἡ κόλασι συνεχίζονται. Ἡ γίγανταία σαρκοφάγα ἀρκούδα προσπαθεῖ νὰ σπαραξῇ τὸ γορίλλα πού ἔχει καταφέρει—σὰν πιὸ ἔξυπνο ζῶο— νὰ δαγκώσῃ καὶ νὰ τσαικίσῃ ὅλα τὰ δάκτυλα τῶν μπροστινῶν χεριῶν καὶ τῶν πισινῶν ποδαριῶν της. Δὲν ἔχουν μείνει τώρα στὴν ἀρκούδα Χουαρούν παρὰ μονάχα τὰ δόντια της. Τῆς λείπουν ὅμως δάκτυλα γιὰ νὰ ἀρπάξῃ τὸ γορίλλα νὰ τὸν συγκρατήσῃ μ' αὐτὰ καὶ νὰ τὸν σπαραξῇ μ' ἐκεῖνα.

Καὶ τὸ ἀνθρωπόμορφο θεριό, βέβαιον πιά γιὰ τὴν τελικὴ νίκη του πάνω στὸν κολοσσιαῖο ἀντίπαλο, ἀρχίζει νὰ τῆς δαγκώσῃ τὴν τεράστια μουσούδα καὶ νὰ πιασχεῖ νὰ μπήξῃ τὰ φοβερὰ νύχια του μέσα στὶς κόγχες τῶν μα-

τιῶν της.

Ὁ Μπουτάτα πού παρακολουθεῖ τὴν τραγικὴ μονομαχία τῶν δυὸ φοβερῶν θηριῶν, δίνει κουράγιο στὸ γορίλλα:

— Ἀῖντε, γορίλλα μου! Καθαίρισε τὸν ἀρκούδαρο πού εἶναι ζόρικος, κι' ἐσένα σέ... καθαρίζω ἐγώ!

Ὁ Ταμπόρ, μὲ τὴν ἀναίσθητη Ζολάν στὴν ἀγκαλιά του, ξαναγκρεμίζεται — ὅπως εἶδαμε— στὸ βάθος τῆς παγίδας. Μὰ πέφτουν κι' οἱ δυὸ πάλι πάνω στὸ τεράστιον κορμὶ τῆς Χουαρούν καὶ δὲν παθαίνουν τίποτα. Ἀπὸ τὸ χτύπημα ὅμως τὸ λευκὸ κορίτσι συνέρχεται καὶ πετιέται ὀρθό.

Τὴν ἴδια στιγμὴ πέφτει κι' ὁ Ταρζάν κρατῶντας τὸ μαχαίρι. Κι' ἡ λάμα του— χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ—χτυπάει καὶ κερφώνεται στὸν ὦμο τῆς Ζολάν.

Τραγικὸ ξεφωνητὸ βγάζει ἡ ἄτυχη κοπέλλα. Καὶ νομίζοντας πὼς τὴ χτύπησε ἐπιτηδες ὁ Ταρζάν γιὰ νὰ τὴν τιμωρήσῃ πού ζήτησε κάποτε νὰ τοῦ βγάλῃ τὰ μάτια ὑποστηρίζοντας τὸν ἀντίπαλό του Ταμπόρ, χύνεται μανιασμένη πάλι ἐπάνω του. Τὰ σουβλερὰ νύχια της χαρίζουν ματωμένα αὐλάκια στὸ πρόσωπό του, ψάχνοντας νὰ βροῦν τὶς κόγχες τῶν ματιῶν καὶ νὰ χωθοῦν μὲ λύσσα μέσα σ' αὐτές.

Ὁ Τσουλούφης βλέποντας τὸ φοβερὸ κι' ἀνεπανάρθωτο κακὸ πού θὰ πάθῃ ὁ ἄρχον-

τας τῆς ζούγκλας, τὸν παρηγορεῖ:

— Δὲν πειράζει, Ταρζανάκο μου! Καὶ νὰ στὰ βγάλη τὰ «ρημάδια», βάζεις γυάλινα. Κανέναις δὲν θὰ καταλαβαίνει πὼς φορᾶς ψεύτικα. Μονάχα... ἐσύ!

ΜΙΑ ΠΕΡΗΦΑΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙ

ΤΟ ΥΠΕΡΟΧΟ Ἑλληνό-πouλο βλέπει τὴ δύσκολη θέσι πού βρίσκεται ὁ Ταρζάν. Καταλαβαίνει πὼς ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή ἡ Ζολάν θὰ καταφέρει μὲ τὰ νύχια τῆς νὰ τοῦ χαρίσῃ τὸ παντοτεινὸ σκοτάδι. Νὰ τὸν κόνῃ ἓνα δυστυχισμένο τυφλό!

Ὁ Ταμπὸρ ξαναγκρεμίζεται στὸ βάθος τῆς καταπακτῆς παρασύροντας καὶ τὴν ἀναίσθητη Ζολάν.

Καὶ ἡ τραγικὴ μονομαχία τῶν δύο θηρίων συνεχίζεται μὲ μεγαλύτερη λύσσα καὶ μανία.

Κεραυνοβόλος στὴ δράσι του, ὅπως εἶναι πάντα, καὶ βλέποντας πὼς δὲν ὑπάρχει καιρὸς γιὰ χάσιμο, τινάζει τὴ γροθιά του στὸ κεφάλι τῆς καὶ τὴν σωριάζει κάτω ἀναίσθητη, ἀκίνητη, σὰ νεκρή.

Βλέπει ὅμως πὼς ἀπὸ τὸ τραῦμα τοῦ ὤμου πού ἄθελα τῆς προξένησε ὁ Ταρζάν μὲ τὴ λάμα τοῦ μαχαιριοῦ του, τρέχει ἐπικίνδυνα πολὺ αἷμα. Πρέπει ἀμέσως νὰ τὴ βγάλῃ ἀπὸ τὴν παγίδα γιὰ νὰ κυττάξῃ νὰ τῆς σταματήσῃ τὴν ἀκατάσχετη αἱμορραγία πού σίγουρα θὰ τῆς στοιχίσῃ τὴ ζωή.

Τὴ σηκώνει λοιπὸν γοήγορα κι' ἀγκαλιάζοντάς τὴν μὲ τὸ ἀριστερό του χέρι, ἀρπά

ζεταί με τὸ δεξιό ἀπὸ τὸ χορτόσχοινο κι' ἀρχίζει νὰ ξανασκαρφαλώνη μετ' τὸ γνωστὸ τρόπο. Δὲν τὰ καταφέρνει ὅμως. Γιατὶ μιὰ ξαφνικὴ γροθιά τοῦ Ταρζάν τὸν ξαναγκρεμίζει κάτω μαζί μετ' τὴν ἐτοιμοθάνατη κοπέλλα.

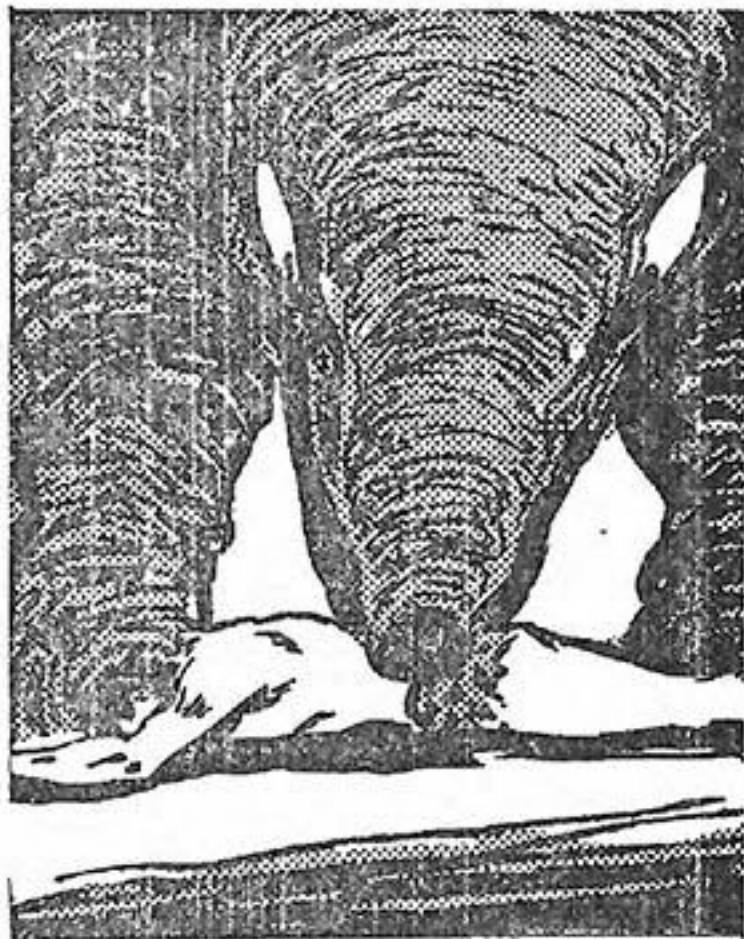
—Δὲν ἔχεις καμιμιὰ δουλειὰ ἐσύ! Ἐγὼ θὰ τὴν ἀνεβάσω ἐπάνω, φωνάζει ἄγρια ὁ ἄρχοντας τῆς ζούγκλας.

Ἀμέσως, ἀγκαλιάζει αὐτὸς, κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο, τὴ Ζολάν καὶ μετ' τὸ δεξιὸ χέρι προσπαθεῖ νὰ σκαρφαλώσῃ στὸ χορτόσχοινο. Δὲν τὰ καταφέρνει ὅμως.

Ὁ ὑπέροχος Ταμπὸρ βλέπει τὴν ἀδυναμία του κι' ἀντὶ νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ ρεζιλευτῇ, σπεύδει, ὅσο πιὸ γρή-

Ὁ Ταμπὸρ σώζει τὸν Ταρζάν, δίνοντας μιὰ φοβερὴ γροθιά στὸ πρόσωπο τῆς Ζολάν.

Ἡ Χουαρούν ἀγκαλιάζει μετ' τὰ φοβερὰ σαγόνια τῆς τῆ μέσῃ τοῦ Ταμπὸρ.

γορα μπορεῖ νὰ τὸν βοηθήσῃ.

Στὴν ἀρχὴ τὸν σπρώχνει ὅσο ψηλὰ φθάνει, πατώντας στὸ δάπεδο τῆς παγίδας. Ὑστερα ὅμως ἀρχίζει νὰ σκαρφαλώνη κι' αὐτὸς πίσω του στὸ κρεμασμένο χορτόσχοινο. Κι' ἐνῶ μετ' τὸ ἀριστερὸ χέρι κρατιέται ἀπ' αὐτό, μετ' τὸ δεξιὸ ἐξακολουθεῖ νὰ στηρίζῃ τὶς πατούσες τοῦ Ταρζάν καὶ νὰ τὶς σπρώχνῃ πρὸς τὰ ἐπάνω ὀλοένα.

Ἔτσι καταφέρνει νὰ τὸν φθάσῃ ψηλὰ, στὰ χεῖλια τῆς καταπακτῆς, ὅπου ὁ ἄρχοντας τῆς ζούγκλας στηριζόμενος γιὰ λίγο μονάχα στὸ χέρι τοῦ Ταμπόρ, σηκώνει τὴν ἀναίσθητη Ζολάν καὶ τὴν ἀφήνει ἔξω.

Τέλος αρπάζεται κι' αυτός από κάτι γερά χαμόκλαδα και σίγουρος πιά πώς με μιὰ ἔλξι θὰ βγῇ ἐπάνω, δίνει δυνατὴ κλωτσιὰ στὸν Ταμπόρ ποὺ τὸν σπρώζει, μούρμουρίζοντας ἀγανακτισμένος τάχα:

— Ἐπὶ τέλους! Τί ζητᾶς ἐσὺ πίσω μου καὶ μοῦ τραβᾶς τὰ πόδια!

Καὶ τὸ Ἑλληνόπουλο φουσκᾷ γκρεμίζεται πάλι κάτω στὴν πονίδα τῆς φρίκης καὶ τῆς κολάσεως!

Τὴν ἴδια στιγμή ἀρπάζεται ἀπὸ τὸ χορτόσχοινο ὁ Μπουτάτα καὶ σκαρφαλώνοντας σὲν πίθηκος βγαίνει ἐπάνω. Ὅστερα σκύβει καὶ φωνάζει στὸν Ταμπόρ:

— Νὰ με συμπαθᾶς, ἀφέντη Παιδί. Θὰ κύνω καμμιὰ βολτίτσιν νὰ ξεσκίσω καὶ θὰ ξανακατέβω νὰ... σπάσω πλάκα!

Μετανοιωμένος ὁ Ταρζάν γιὰ τὴ φοβερὴ ἀχαριστία του νὰ κλωσήσῃ τὸ Ἑλληνόπουλο ποὺ στάθηκε τόσες φορές σωτήρας του, παρὰ μερίζει σπρώχνοντας βάνανσα τὸν Μπουτάτα καὶ σκύβοντας αὐτὸς πάνω ἀπὸ τὴ βαθειὰ παγίδα, φωνάζει σὲ τόνο φιλικό:

— Ἐλα, Ταμπόρ... Σκαρφάλωσε κι' ἐσὺ νὰ βγῇς ἐπάνω. Ἐγὼ πέταξα γιὰ ὅλους τὸ χορτόσχοινο.

Καὶ νά: Τὸ ὑπέροχο παλληκάρι, ἀντὶ νὰ τοῦ ἀποκριθῇ, κάνει κάτι ποὺ θὰ γεμίσῃ ἀπὸ θαυμασμοὺ καὶ περηφάνεια τὴν ψυχὴ κάθε Ἑλ-

ληνα ποὺ θὰ τ' ἀκούσῃ.

Ἀρπάζει στὸ χέρι του τὸ χυντρὸ γερὸ χορτόσχοινο ποὺ εἶχε κρατήσῃ τὸ βάρος τῶν τριῶν ἀνθρώπων καὶ θὰ μπορούσε νὰ ἀνθέξῃ καὶ σ' ἄλλους τέσους καὶ τραβώντας το ἀπότομα μ' ἀφάνταστη δύναμι κι' ὁρμή, τὸ κόβει στὰ δύο. Τέλος τὸ κομμάτι ποὺ μένει στὰ χεῖρια του τὸ πετάει με περσιφρόνησι ἐπάνω φωνάζοντας:

— Παρ' το Ταρζάν!... Πάρ' το καὶ πρόλαβε νὰ κρεμαστῇς με αὐτὸ πρὶν καταφέρω νὰ βγῶ ἐπάνω!

ΠΑΛΗ ΜΕ ΔΥΟ ΘΗΡΙΑ

Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ τῆς ζούγκλας τρίζει με λύσσα τὰ δόντια του χωρὶς ν' ἀποκριθῇ. Καί, σκύβοντας στὴν ἀναίσθητη τραυματισμένη Ζολάν, ἀρχίζει νὰ περιποιηθῇ τὴν πληγὴ τῆς ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ αἱμορραγῇ.

Ὁ Ταμπόρ, μονάχος τώρα κάτω στὴν παγίδα, ἀνάμεινα στὰ δύο τρομακτικὰ θεοῖα ποὺ ἀλληλοσπαρασσονται, ξεσπάει σ' ἀκρόατητους λυγμούς. Ἡ ἀπίστευτη ἀχαριστία τοῦ Ταρζάν ἔχει ματώσει τὴν ψυχὴ καὶ τὴν καρδιά του.

Ὅλα τοῦ φαίνονται τώρα μαῦρα καὶ σκοτεινά. Οἱ ἄνθρωποι συχασμεροὶ καὶ ἡ ζωὴ χωρὶς κανένα ἐνδιαφέρον.

Ξαφνικὰ ὅμως περνάει ἀπὸ τὸ σκοτισμένο του μυαλὸ ἡ

φωτεινή εικόνα της Γιαράμπα. Κι' αμέσως απρόοπτη αλλαγή γίνεται μέσα του. Μια άκαθόριστη αίσιοδοξία πλημμυρίζει τα πονεμένα στήθια του και τα μάτια της ψυχής του αρχίζουν να ξαναβλέπουν όμορφη και χαρούμενη τη ζωή!

Στο μεταξύ ο γορίλλας έχει καταφέρει να τυφλώσει τη γιγαντιαία Χουαρούν που εύρλιάζει τώρα και χτυπιέται τραμακτικά. Μά και ο γορίλλας δεν βρίσκεται σε καλύτερη κατάσταση από αυτήν. 'Ολόκληρο το κορμί του είναι καταξεσχισμένο και τα δυο πισινά ποδάρια του έχουν κοπεί από τα φοβερά δόντια της άρκουδας.

'Ο Ταμπόρ καταλαβαίνει πώς πρέπει ν' αποτελειώσει τα δυο έτοιμοθάνατα αυτά θηρία. Γιατί όσο κι' αν καταφέρνει να προφυλάγεται τώρα από τα δόντια και τα χτυπήματά τους, γρήγορα θα βρεθεί, χωρίς να το καταλάβει ανάμεσά τους και θα χάσει, χωρίς λόγο, τη ζωή του.

'Ασυναίσθητα λοιπόν αρπάζει από κάτω το πεσμένο μαχαίρι του Ταρζάν και το σηκώνει για να κτυπήσει στα στήθια το γορίλλα. Γρήγορα όμως συνέρχεται και το ξαναπετάει με περιφρόνησι κάτω.

Ξανααρπάζει όμως το ρόπαλό του και κάνει να το σηκώσει ψηλά. Μά ο γορίλλας, παρ' όλο που του λείπουν τα δυο πισινά ποδάρια προφταί

νει και το τραβάει από τα χέρια του. Και σηκώνοντάς το, κάνει να τον χτυπήσει, αυτός τώρα στο κεφάλι.

Με τα πόδια όμως που του λείπουν δεν έχει την ευστάθεια που πρέπει και το φοβερό χτύπημα άστοχεύει. 'Ο Ταμπόρ, σβέλτος όπως πάντα, βρίσκει την ευκαιρία να τον αρπάξει από το λαιμό και να αρχίσει να τον σφίγγει με όλη την υπεράνθρωπη δύναμη των μυώνων του.

Την ίδια όμως στιγμή ή τυφλωμένη άρκουδα, καθώς σφαιδαίνει και χτυπιέται δεξιά κι' αριστερά, πέφτει τυχαία επάνω τους. 'Υστερα ψάχνοντας μ' ανοιχτά τα τεράστια σαγόνια της, βρίσκει κι' αγκαλιάζει μ' αυτά το άμυρο παλληκάρι.

'Ο Ταμπόρ δεν έχει πια ζωή! Μόλις το θηρίο ξανακλείσει το στόμα του, το κορμί του θα χωριστή σε δυο φρικτά κομμάτια!

Την ίδια στιγμή άγριες φωνές κι' αλαλαγμοί ακούγονται πάνω από την παγίδα. Ταυτόχρονα ανθρώπινα κορμιά αρχίζουν να γκρεμοτσακίζονται κάτω.

Ο ΑΓΑΠΗΜΕΝΟΣ ΣΩΤΗΡΑΣ

ΕΙΝΑΙ ή Γιαράμπα με τους μαύρους ίθαγενείς φίλους της που μόλις έχει φθάσει και πληροφορηθή από το Μπουτάπα τί γίνεται κάτω στην παγίδα.

Και νά: Χωρίς να σκεφθί καθόλου τον κίνδυνο, πέφτει

πρώτη αυτή κάτω. 'Αμέσως πίσω της πηδούν ένας—ένας αρκετοί αραπάδες με τὰ τεράστια μαχαίρια τους.

Κι' ἡ ἐτοιμαθάνατη ἀρκούδα σκοτώνεται πρὶν προφθάσῃ νὰ ξανακλείσῃ τὰ φοβερά σαγόνια της. Τὸ ἴδιο κι' ὁ δυστυχισμένος γορίλλας.

Οἱ μαύροι ἰθαγενεῖς ποὺ ἔχουν ἀπομείνει ἐπάνω, κόβουν τώρα χοντρά γερά χορτόσχοινα καὶ δένοντας τὴ μιὰ ἄκρη τους στοὺς κορμούς τῶν γύρω δέντρων, ρίχνουν τὶς ἄλλες στὸ βάθος τῆς καταπακτῆς.

Σὲ λίγο ὁ Ταμπὸρ, ἡ Γιαράμπα κι' οἱ ἀράπηδες ποὺ εἶχαν πηδήσει κάτω, βγαίνουν ἔξω στὸν καθαρὸ κι' ἐλεύθερο ἀέρα τῆς ζούγκλας. Ὁ ἥλιος ἀρχίζει νὰ γέρ-

— Μπά! Καλὲ ἐδῶ εἴσαστε; κάνει κατάπληκτη ἡ λεπτεπίλεπτη Μπουμπου.

νη ἀργὰ πρὸς τὴ δύσι του...

Ἡ Ζολὰν ἔχει συνέλθει στὸ μεταξύ, ὅμως ἐξακολουθεῖ νὰ βρίσκεται ξαπλωμένη κάτω. Ἀπ' τὸ πολὺ αἷμα ποὺ ἔχει χάσει, εἶναι ἀδύνατο νὰ σταθῇ ὀρθὴ στὰ πόδια της.

Ὁ Ταρζάν ἐτοιμάζεται νὰ τὴ σηκώσῃ στὴν ἀγκυαλιά του γιὰ νὰ τὴ μεταφέρῃ στὴ σπηλιά. Ὁ Ταμπὸρ ὅμως τὸν συγκρατεῖ:

— Ὅχι, ἐσύ, καλέ μου φίλε, τοῦ κάνει χαμογελῶντας σὰ νὰ μὴν ἔχῃ συμβῇ τίποτα. Οἱ ἰθαγενεῖς θὰ φτιάξουν ἀμέσως μὲ κλαδιὰ ἓνα μαλακὸ φορεῖο καὶ θὰ τὴ μεταφέρουν στὴ σπηλιά σου. Ἔτσι, Γιαράμπα; Θὰ πᾶς κι' ἐσύ μὲ τὸ Μπουτάτα μαζί τους. Ἐγὼ κι' ὁ Ταρζάν ἔχουμε κάποια δουλειὰ ἀκόμα ἐδῶ... Μόλις τὴν τελειώσουμε θὰ ρθούμε...

Ἡ πανώρια μελαψὴ κοπέλλα χαίρεται ἀφάνταστα τοῦ βλέπει ξαναγαπημένους τοὺς δυὸ ἀντίπαλους ἥρωες τῆς ζούγκλας. Καὶ πρόθυμα βάζει τοὺς μαύρους νὰ φτιάξουν τὸ φορεῖο. Ὑστερα τοποθετοῦν σ' αὐτὸ τὴ Ζολὰν καὶ ξεκινᾶνε γιὰ τὴ σπηλιά τοῦ ἀρχοντα τῆς ζούγκλας.

Καθὼς προχωροῦν, ὁ Μπουτάτα γυρίζει καὶ φωνάζει στὸν Ταμπὸρ καὶ στὸν Ταρζάν ποὺ μένουν μόνοι κοντὰ στὸ ἄνοιγμα τῆς τραγικῆς παγίδας:

— Προσέχτε μὴν ξαναπέσετε μέσα γιατί δὲν θὰ σᾶς

ξαναβγάλω!

Ξαφνικὰ ὅμως μιὰ γλυκειὰ φωνούλα ἀκούγεται.

— Καλέ, ἐδῶ εἴσαστε; Ἐγώ, καλέ, ἔκανα ἄνω—κάτω τὴ ζούγκλα γιὰ νὰ σᾶς βρῶ, μετὰ συγχωρήσεως!

Εἶναι ἡ λεπτεπίλεπτη λιπουμποῦ μετὰ τὴ μοντέρνα γαϊδουροσουρά, ποὺ παρουσιάζεται χαμογελῶντας μπροστά τους.

—Τὸ λοιπόν; τοὺς ρωτάει. Πῶς περάσατέ, καλὰ;

— «Καλὰ», δὲν λὲς τίποτα, τῆς ἀποκρίνεται ὁ Τσου λούφης. Σαράντα φῶρες ὁ καθένας γλυτώσαμε ἀπὸ τοῦ χάρου τὰ δόντια!

— Καλὲ γιατί; ρωτάει μ' ἀπορία ἡ Μπουμπού. Μπᾶς κι' ὁ χάρος ἦτανε... φαφούτης, μετὰ συγχωρήσεως;

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΤΕΛΟΣ κι' ὅταν ἡ Γιαράμπα κι' οἱ ἄλλοι, μαζί με τοὺς μαύρους ἀπομακρύνονται, τὸ χαμόγελο κι' ἡ φιλικὴ ἔκφρασι σβήνουν ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ Ταμπόρ. Κυττάζει τὸν Ταρζάν με μάτια σκοτεινὰ σὰν ἀφέγγαρη συννεφιασμένη νύχτα.

—Γιατὶ ζήτησες νὰ μείνουμε μόνοι; τὸν ρωτάει ἀγέρωχα ὁ ἄρχοντας τῆς ζούγκλας. Ἄν θέλεις νὰ μοῦ ζητήσης καμμιά χάρι, κάνε γρήγορα. Δὲν ἔχω καιρὸ γιὰ χάσιμο.

— Τὸ ξέρω, τ' ἀποκρίνεται τὸ Ἑλληνόπουλο. Γιατὶ οἱ στιγμὲς τῆς ζωῆς σου εἶ-

Οἱ δυὸ ἥρωες τῆς Ζούγκλας ἀγκαλιάζονται καὶ κλαῖνε σὰν μικρὰ παιδιὰ.

ναὶ μετρημένες.

— Πῶς; κάνει χαμογελῶντας εἰρωνικὰ ὁ Ταρζάν. Ἔχουμε κι' ἀπειλὲς λοιπόν;

Τὸ μελαχροινὸ παλληκάρι τὸν κυττάζει με περιφρόνησι:

— Σοῦ εἶχα πῆ νὰ προλάβης νὰ κρεμαστής, Ταρζάν... Δὲν τ'όκανες ὅμως... Τώρα, θέλεις δὲν θέλεις, θὰ χτυπηθούμε... Καὶ δὲν θάσαι ἐσύ ποὺ θὰ βγῆς ζωντανὸς ἀπ' αὐτὴ τὴ μονομαχία.

— Οὔτε κι' ἐσύ, μουγγρίζει με λύσσα ὁ ἄρχοντας τῆς ζούγκλας, ὑποχωρῶντας ἓνα βῆμα, σφίγγοντας τὶς γροθιές του καὶ παίρνοντας στάσι ἐπιθετικὴ.

Μὲ ταχύτητα κερανοῦ ὁ Ταμπόρ τοῦ δίνει τὴν πρώτη γροθιά στὸ σαγόνι. Ὁ Ταρ-

ζαν κλονίζεται για λίγες στιγμές, αλλά δεν πέφτει. Τὸ Ἑλληνόπουλο τινάζει πάλι τὴ γροθιά του για δεύτερο χτύπημα. Ὁ ἀντίπαλός του ὅμως σκύβοντας ἀποφεύγει τὸν «κευραυνό», καὶ δίνει ταυτόχρονα μιὰ δυνατὴ γροθιά στὸ στομάχι τοῦ νέου.

Ὁ Ταμπὸρ νοιώθει ἀφάνταστο πόνο καὶ βγάζει σπαρακτικὸ βογγητό. Πρὶν προλάβῃ ὅμως νὰ συνέλθῃ, δέχεται δεύτερο καὶ τρίτο χτύπημα.

Οἱ δυὸ ἀτράμητοι καὶ χεροδύναμοι ἄνδρες πιάνονται γρήγορα στὰ χέρια κι' ἀγκαλιάζονται σὲ μιὰ φοβερὴ πάλη μέχρι θανάτου.

Ξαφνικὰ ὅμως παρὰ ξένο σούρσιμο ἀκούγεται στὰ κλαδιὰ κάποιου κοντινοῦ δέντρου. Σχεδὸν ἀμέσως ἓνας φοβερὸς μαῦρος πάνθηρας τινάζεται μ' ἀφάνταστη ὀρμὴ ἀπὸ ψηλά. Διαγράφει φοβερὴ τροχιά στὸ κενὸ καὶ πέφτοντας γατζώνεται μὲ τὰ νύχια του στὴ ράχη τοῦ Ταρζάν. Καὶ ἀνοίγοντας ἀμέσως τὰ φοβερά σαγόνια του ἀγκυκαλιάζει μέσα σ' αὐτὰ τὸ λαιμό του.

Ὁ Ταμπὸρ ἦταν ἕτοιμος, αὐτὴ τὴ στιγμή, νὰ δώσῃ θανατερὸ κτύπημα στὸ κεφάλι τοῦ ἄρχοντα τῆς ζούγκλας. Τί καλύτερο λοιπὸν γι' αὐτὸν ἀπὸ τὸ νὰ τὸν σπαιράξῃ ὁ πάνθηρας καὶ νὰ μὴ κάνῃ μὲ τὰ χέρια του τὸ φονικό;

Ὅμως ὁ Ταμπὸρ εἶναι Ἑλληνας. Κι' ἔκανε ὅ,τι θὰ κάναμε κι' ἐμεῖς ἂν βρισκό-

μαστε στὴ δύσκολη αὐτὴ θέσι του.

Σὲ μιὰ στιγμή μέσα, ὁ θυμὸς κι' ἡ λύσσα ποὺ εἶχε νὰ τιμωρήσῃ τὸν Ταρζάν γιὰ τὶς προσβολές καὶ τὰ κακὰ ποὺ τοῦ εἶχε κάνει, ἐξατμίζονται. Καί, χωρὶς νὰ λογαριάσῃ τὸν κίνδυνο ἀρπάζει ἀπὸ τὸ λαιμὸ τὸ φοβερὸ θηρίο καὶ τραβώντας το τὸ ξεκαλλάει ἀπὸ τὸ κορμὶ τοῦ ἀντιπάλου του. Ἔτσι, ἀρχίζει μιὰ τραυματικὴ πάλη τοῦ μαῦρου πάνθηρα, μὲ τὸ περήφανο κι' ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο τῆς ζούγκλας.

Ἀλλοίμονο ὅμως... Φαίνεται πὼς αἱ φοβερὲς περιπέτειες ποὺ ἔχει περάσει ὁ Ταμπὸρ ἔχουν ἐξαντλήσει τὶς δυνάμεις του. Εἶναι ἀφάνταστα κουρασμένος καὶ τὸ θηρίο γρήγορα καταφέρνει νὰ τὸν φέρῃ σὲ δύσκολη θέσι. Λίγο ἀκόμα καὶ τὰ δόντια τοῦ πεινασμένου πάνθηρα θὰ δώσουν ἓνα πραγματικὸ τέλος στὴ ζωὴ του.

Ὁχι ὅμως! Κοντὰ του βρίσκεται ὁ Ταρζάν. Ὁ πρῶτος ἥρωας τῆς ἄγριας κι' ἀνεξερεύνητης ζούγκλας. Κι' αὐτὸς ἔχει ψυχὴ περήφανη καὶ καρδιὰ γενναία!

Εἶναι ἀλήθεια πὼς ὁ θυμὸς πολλὰς φορές θαλώνει τὸ νοῦ του καὶ δὲν ξέρει τί λέει, ἢ τί κάνει. Στὸ βάθος ὅμως δὲν εἶναι κακός, οὔτε ἄδικος.

Καὶ νά! Μὲ ἀφάνταστη ὀρμὴ χύνεται τώρα νὰ σώσῃ κι' αὐτὸς τὸν πρὶν ἀπὸ λίγες στιγμὲς σωτήρα του.

Ἀρπάζει στὶς σιδερέν'ες τοῦ παιλάμες τὰ δυὸ ἀνοιχτὰ σα γόνια τοῦ πάνθηρα, ποὺ ἦταν ἕτοιμος νὰ δαγκώσῃ καὶ νὰ κόψῃ τὴν καρωτίδα τοῦ Ταμπόο. Καὶ τραβῶντας τὰ μὲ ὑπεράνθρωπη δύνημι τὰ ξεθμελιώνει. Τὸ θηρίο μένει ἀκαριαίᾳ νεκρό. Τὸ Ἑλληνό-πουλο ἔχει σωθῆ ἀπὸ βέβαιον καὶ φοικτὸ θάνατον.

Ὁ Ταμπόο σηκώνεται τώρα ἀργὰ καί, γιὰ λίγες στιγμές, κυττάζει μ' ἀπορίαν τὸν ἐντὶπαιλό του. Τέλος τὸν ρωτάει χαμένα:

— Γιατί μ' ἔσωσες, Ταρ-

ζάν;

Στὴν ἐρώτησί του ὁ ἄρχοντας τῆς ζούγκλας τοῦ ἀποκρίνεται μὲ τὴν ἴδια ἐρώτησι:

— Ἐσὺ γιατί μ' ἔσωσες, Ταμπόο;

Οἱ ἐρωτήσεις τοὺς ὅπως μένουν ἀναπάντητες. Κανένας δὲν θὰ μπορούσε νὰ πῇ γιατί ἔσωσε τὸν ἄλλον.

Κι' οἱ δυὸ ἥρωες ἀγκαλιάζονται ἀπότομα καὶ καθὼς φιλιοῦνται μὲ ἀνείπωτη ἀγάπη, ξεσπᾶνε σ' ἀκράτητους λυγμούς. Κλαῖνε σὰν μικρὰ παιδιὰ!

ΤΕΛΟΣ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Ἀποκλειστικότης: Γεν. Ἐκδοτικαὶ Ἐπιχειρήσεις Ο.Ε.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΡΖΑΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Γραφεία 'Οδός Λέκκα 22 — 'Αριθμός 17—Τιμή δραχ. 2

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Στ. 'Ανεμοδουράς, Φαλήρου 41. Οικονομικός Δ)ντής: Γεώργ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38. Προϊστάμενος τυπογρ.: Α. Χατζηδασιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη.
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, 'Αθήναι.

Ο ΛΥΣΣΑΣΜΕΝΟΣ ΡΙΝΟΚΕΡΩΣ

είναι τὸ 18ο τεύχος τοῦ ΜΙΚΡΟΥ ΤΑΡΖΑΝ ποὺ θὰ κυκλοφορήσῃ

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Ἄν ἡ «Μονομαχία μέχρι θανάτου» ἦταν ἀριστούργημα, ὁ «Λυσσασμένος Ρινόκερως» θὰ εἶναι θαῦμα!

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΛΑΥΣΙ

θὰ χάσῃ πραγματικὰ ἐκεῖνος ποὺ δὲν θὰ διαβάσῃ τὸ ὑπέροχο καὶ συναρπαστικὸ σὲ πλοκή, δράσι καὶ μυστήριον τεύχος αὐτό.

ΟΛΟΙ ΚΑΙ ΟΛΕΣ

περιμένετε μὲ ἀγωνία τὴν Παρασκευὴν ποὺ θὰ κυκλοφορήσῃ

Ο ΛΥΣΣΑΣΜΕΝΟΣ ΡΙΝΟΚΕΡΩΣ

ΜΥΝΗΜΑ ΑΠΟ ΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ

ΑΠΟ ΕΝΑ ΑΠΟ ΑΣΤΡΙΚΟ
ΣΥΣΤΗΜΑ ΕΞΟΤΗΝΑ ΟΝΤΑ
ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΣΤΗ ΓΗ ΝΑ ΕΙΔΟ-
ΠΟΙΗΣΟΥΝ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩ-
ΠΟΥΣ ΤΗΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΙΝ-
ΔΥΝΟ ΠΟΥ ΔΙΑΤΡΕΧΟΥΝ.
ΟΜΩΣ ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ
ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΕΙ ΤΙΠΟΤΕ!

ΠΕΤΥΧΑΜΕ ΤΗΛΕΠΑ-
ΘΗΤΙΚΗ ΕΠΑΦΗ ΜΕ
ΕΝΑΝ ΓΗΙΝΟ. ΓΡΑ-
ΦΕΙ ΤΟ ΜΥΝΗΜΑ ΜΑΣ

ΟΥΡΑΝΟΙ! ΚΑΤΑΓΡΑ-
ΦΕΙ ΤΟ ΜΥΝΗΜΑ ΣΤΗ
ΔΙΚΗ ΜΑΣ ΓΛΩΣΣΑ.
ΔΕΝ ΘΑ ΓΙΝΗ ΑΝΤΙ-
ΛΗΠΤΗ Η ΕΙΔΟΠΟΙΗ-
ΣΗ ΜΑΣ ΠΡΟΣ ΤΗ ΓΗ!

ΞΥΠΝΩΝΤΑΣ Ο ΕΝΤΥΜΟΡ ΚΥΤ-
ΤΑΖΕΙ ΕΚΠΛΗΚΤΟΣ ΤΟ ΚΟΜΟΟΙ-
ΝΟ ΤΟΥ

ΜΑ ΤΟ ΕΚΠΕΙΣΑ ΤΟ
ΜΠΛΟΚ ΜΟΥ ΠΡΙΝ
ΚΟΙΜΗΘΩ, ΚΑΙ ΤΩΡΑ
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΧΤΟ... ΘΑ
ΕΓΡΑΦΑ ΠΑΛΙ ΣΤΟΝ
ΥΠΝΟ ΜΟΥ...

ΚΑΙ ΣΙΓΟΥΡΑ ΟΤΙ ΕΓΡΑΨΑ
ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΠΑΛΙ ΣΤΗΝ ΙΔΙΑ ΜΥΣ-
ΤΗΡΙΩΔΗ ΓΛΩΣΣΑ... ΤΙ ΣΗΜΑΙ-
ΝΟΥΝ ΟΛΑ ΑΥΤΑ;

